

DVOMESEČNIK
LETNIK 76, ŠTEV. 3 (523)
GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

MAJ
JUNIJ 3
2003

Vestnik

Cerknica

»farovž« za mlade

100 gorečih svečk v zahvalo Mariji

Čudovit in ganljiv je bil prizor na zadnjo aprilsko nedeljo popoldne v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku: ob koncu romarske maše se je velika množica napotila proti Marijinemu oltarju, vsak z gorečo svečko v rokah. Sto plamenov, sto gorečih src ob Mariji: otroci, mladina, starši, bolni, onemogli, bogoslovci, duhovniki, redovnice. O Marija, pomočnica bila si in boš nam ti!

Sto let milostne podobe rakovniške Marije, sto let zvestobe. Prihajali in odhajali so rodovi, menjavali so se časi blagostanja in preizkušenj, miru in vojnih grozot, Marija pa je *stala in obstala*. Njeno svetišče ni bilo poškodovano. Vedno je vsak lahko našel v njem varno zavetje, občutil ljubezen Matere in mir srca. Brezkončna bi bila procesija vseh, ki so v sto letih obiskali ta milostni kraj in se z vero in zaupanjem zazrli v njeno podobo: *O Marija, bodi moja, bodi naša pomočnica!*

Vsi, ki smo se to nedeljsko popoldne zahvaljevali Mariji, smo odhajali iz cerkve s tisto gotovostjo v srcu, o kateri je govoril že don Bosko: *Na dobri poti smo, Marija Pomočnica je z nami.*

Naj ta gotovost spremlja v življenju tudi vas, ki odpirate in prebirate to novo številko Salezijanskega vestnika.

NA ZAČETKU JE BILA MATI

Tako se začanja eden od don Boskovich življenjepisov. Tudi na začetku rakovniške cerkve in salezijanskega zavoda je bila mati, Marija Pomočnica. Dobri ljudje so poskrbeli za njen »prihod« na Rakovnik, še preden je bilo zgrajeno njeno svetišče. Ali pa prav zato: verovali so, da si bo Marija sama gradila svetišče. Niso bili razočarani. Kljub mnogim težavam – zlasti zaradi prve svetovne vojne – je svetišče raslo in bilo srečno dokončano. Ob njem pa velik zavod, ki je mladini ponudil šolo, vzgojo, igro in razvedri-

lo ter rast v veri. V zavodu ob Marijinem svetišču so mnogi našli svoj drugi dom.

Po drugi svetovni vojni je življenje v zavodu ob cerkvi zamrlo. Vanj so se naselili tuji ljudje. Eni so prihajali, drugi odhajali. To ni bil njihov dom. Zanj so le malo skrbeli. Zato je vedno bolj propadal in končno ostal prazen in zapuščen. Tak je pričakal salezijance, ki naj bi zopet stopili vanj in z njimi življenje, veselje in radost otrok, mladine, staršev.

IZ ZAPUŠČENE TOVARNE USTVARITI DOM

Potrebno ga bo prenoviti: iz zapuščene tovarne ustvariti dom. Kdo bo začel? Kako? Zdi se, da je na začetku zopet Mati. Zagotovo ni naključje, da smo prav v dneh, ko smo obhajali stoletnico prihoda milostnega kipa Marije Pomočnice na Rakovnik, podpisali pogodbo z arhitektom, ki bo pripravil načrte za prenovno rakovniškega zavoda. Delo se je začelo. Tako tudi *salezijanski Rakovnik* skupaj z Marijo Pomočnico stopa v novo stoletje, novemu življenju naproti.

Bodimo tudi mi ob njej, vsak po svojih močeh, v tem čudovitem času prenove, ko nam s svojim Sinom v naročju govori: »Glej, vse delam novo!«

*Lojze Dobravec,
salezijanski inšpektor*

VS

DVOMESEČNIK

3/2003, letnik 76 (štev. 523)
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

Ureja uredniški odbor
Urednik: Janez Potočnik
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Grafična priprava in založba:
Založba Salve, Ljubljana
Tisk: Schwarz, d.o.o., Vrhnika
ISSN 0353-0477

▶ VSEBINA

N asmeh za srečo vseh, ORATORIJ 2003	4
B og je prvi – mag. Franc Maršič	8
K rojač slovenskih duhovnikov – Rudi Kolbl, sal. pomočnik	10
Š iba brez kaznovanja – prof. Tone Ciglar, sdb	12
C erknica, "farovž" za mlade – Marko Košnik, sdb	16
M olitev ob sliki: Sprejmite Kritusovo luč	18
K o ti don Bosko zleze pod kožo – Matjaž Knez	20
Z a najrevnejše – s. Marjeta Zanjkovič, HMP	22
R akovnik, naš skupni dom – Janez Potočnik, sdb	26
O bvestila – programi Salezijanske mladinske pastorale in drugi	30

SV izhaja v **55** narodnih izdajah, v **24** jezikih in v **151** državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad **10** milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina **Avstralija - Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija Centralna Amerika (Salvador) - **Ceška** - Čile - Ekvador Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško malayalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja: Kanada - Kenija - **Kitajska** (Hong Kong) - Kolumbija - Kongc Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Poljska** - **Portugalska** Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Sri Lanka - Tajska Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (*krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo*).

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.3028, e-mail: vestnik@salve.si, www.sdb.salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salez. vestnika in druge namene lahko nakažete na račun, vpišete namen plačila ter nas obvestite o namenu nakazila oz. prosite poštne uslužbenca, naj tudi sami jasno vpišejo namen: Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana. **Račun: 24200 – 9004141717 sklic 00 06.**

Občni zbor društva don Bosko

VABIJENI NA OBČNI ZBOR DRUŠTVA DON BOSKO

V soboto, 22. 3. 2003, je v Boštanju ob 10. uri potekala 6. seja Upravnega odbora Društva don Boskovih gojencev in gojenk.

Sprejet je bil sklep, da se določi 17. maj 2003 za sklic Občnega zbora Društva don Boskovih gojencev in gojenk, in sicer v Salezijanskem domu v Celju, Kidričeva 3.

Program društva nekdanjih don Boskovih gojencev za leto 2003, ki ga bo obravnaval in dokončno potrdil Občni zbor društva:

- Še vedno ostaja najpomembnejša točka programa društva: pridobivanje bivših gojencev za nove člane društva.

- Enako možnost delovanja v našem društvu pa imajo v skladu s statutom Društva don Bosko seveda tudi vsi, ki so (bili) deležni kakršne koli druge oblike vzgoje v salezijanskih ustanovah (di-jaki gimnazije Želimlje, ki se sicer že povezujejo v društvu Heres, sodelavci in simpatizerji Mladinskega ceha, udeleženci programov v Veržeju, animatorji oratorijev, Uskovniških tečajev, voditelji postnih duhovnih vaj, veroukarji salezijanskih župnij, sodelavci in sodelavke Skale ter duhovnih vaj v Želimljem, udeleženci srečanja družin v Želimljem itd.) ter so tako vzljubili don Boskovega duha in njegovo delo.

- Naslednje duhovno srečanje članov društva bo 13. 9. 2003 na Rakovniku.

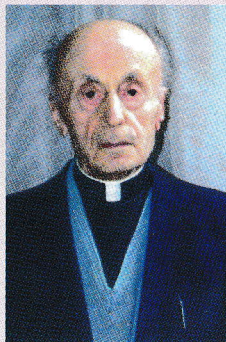
Vabljeni vsi člani društva ter vsi drugi bivši gojenci in gojenke, ki še niso člani.

Jože Cerovšek,
član UO Društva don Bosko

DRUŠTVO DON BOSKO, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
E-pošta: drustvo.don.bosko@salve.si

RIM, BISEROMAŠNIK ŠTEFAN HORVAT

Na spominski dan Marije Pomočnice, 24. aprila 2003, je v Rimu, v salezijanski skupnosti Pija XI., obhajal svojo biserno mašo slovenski salezijanec Štefan Horvat, sicer doma iz Velike Polane, ki bo 6. maja obhajal tudi 90 let življenja. V duhovnika je bil posvečen med vojno, 24. aprila 1943, v Italiji v Bagnolo Piemonte. Na spominsko podobico je poleg svetopisemskega citata *Vstali ste s Kristusom, iščite, kar je zgoraj!* (Kol 3,1) zapisal tudi: »Gospod, hvala ti za duhovništvo. Hvala tudi vsem, ki so me spremljali v teh letih!«

RAKOVNIK, VERŽEJ NASMEH ZA SREČO VSEH – PRIPRAVE NA ORATORIJ '03

5. in 6. aprila je bilo na Rakovniku in v Veržeju srečanje vodilnih animatorjev za oratorij '03. Na Rakovniku se je v soboto zbralo blizu 150 mladih iz približno 50 župnij (celo iz Selenče v Vojvodini), v Veržeju pa v nedeljo popoldne nekaj nad 30 iz 11 župnij. Pridružili so se jim tudi nekateri duhovniki, sestre redovnice in bogoslovci. Po uvodnem klepetu in molitvi je v polurnem predavanju salezijanski bogoslovec Klemen Balažič iz Šenčurja spregovoril o pomenu navzočnosti animatorjev med otroki, zlasti v času odmorov. Za izhodišče svojega prepričljivega predavanja je imel don Boskovo *Pismo iz Rima*, ki velja za pravo pedagoško oporoko tega velikega vzgojitelja in prijatelja mladih. Potem pa so se mladi razdelili v skupine, kjer so se srečali z naslednjimi temami: vse o letošnjem oratoriju, kako izvesti katehezo, kako izvajati velike igre in o izposoji aktualnih kovčkov. Srečanje smo sklenili z bratskim druženjem ob mizi. Seveda pa so bili animatorji zelo veseli tudi osnovne knjige za oratorij (*Nasmeji za srečo vseh*) in drugega gradiva, ki je bilo že pripravljeno za letošnji oratorij. Le-ta bo spet zagotovo potekal v več kot 100 župnijah po vsej Sloveniji in

zunaj nje ... Dekleta iz Selenče so poslale tudi svoje vtise na to srečanje:

»**Drugič v Sloveniji.** Bile smo gostje pri sestrah HMP na Rakovniku, ki so nas zelo lepo sprejele. V petek smo obiskale internat v Želimljem, kjer nas je prisrčno sprejel diakon Zoltan. Naslednji dan pa smo sodelovale

na srečanju animatorjev poletnega oratorija na Rakovniku. To srečanje je bil cilj naše poti, saj se želimo tudi me pripraviti za letni oratorij. To srečanje je bilo za nas velika spodbuda, saj smo videle, kako se animatorji zadovoljni in z nasmehom na licih pripravljajo na delo z mladimi. Spoznavale smo, kako je treba

res živeti za otroke, napraviti do njih prvi korak, kot je to delal don Bosko. Animator mora biti prijatelj in vzor otrokom ... Še dodaten razlog za naše veselje pa je bilo srečanje in pogovor z inšpektorjem Lojzeto Dobravcem in voditeljem projekta Oratorij Janezom Potočnikom ... V nedeljo smo obiskale še sestre salezijanke na Bledu, kjer nas je presenetil sneg, za kosilo pa smo bile spet na Rakovniku, tudi s s. Alžbeto, ki je doma iz našega kraja, iz Selenče ... Hvala vsem, še posebej inšpektorici s. Miri in g. Stojanu, da so nam omogočili to čudovito potovanje.«

Sabina, Marija in Bernadeta

LJ. GORNJI TRG

ANIMATORJI PRI HMP

Animatorji, ki delujemo pod vodstvom HMP, smo tudi letos priredili tradicionalno nacionalno srečanje, ki je potekalo na pustno soboto na Gornjem trgu v Ljubljani.

Zbrali smo se iz vseh krajev Slovenije, kamor seže salezijanski glas, predvsem pa iz krajev, kjer delujejo sestre HMP.

Na samem začetku nas je s spodbudnimi besedami prebudila v prelep delovni dan predstojnica slovenske inšpektorije s. Mira Peče. V naša srca je podarila misel, da naj kot voditelji mladih src vedno nosimo v sebi "rdeč klovnski nos", ki ponazarja veselje in radost do življenja.

Drugi del srečanja je bil vzgojno obarvan. Delo je potekalo v skupinah, nekaj na temo neverbalne komunikacije, večji del pa je bil namenjen obravnavanju določenih skupin družbenega življenja. Vsaka skupina

je napisala ali uprizorila, kakšne lastnosti so značilne za skupino, ki so si jo izbrali, kako jo razumejo in seveda obravnavajo.

Sledilo je težko pričakovano kosilo, ki so ga pripravile odlične kuharske roke sester na Gornjem trgu in ogled njihove hiše. Tako smo se poučili o nekaterih stvareh, za katere menijo, da obstajajo samo za "samostanskimi vrati". Pa vendar temu ni čisto tako. Sestre HMP, ki živijo na Gornjem trgu in so svoje življenje posvetile Bogu, predvsem pa mladim, izvajajo tudi razne občolske dejavnosti,

kot so kuharski tečaji, različne posvetovalnice ipd. Poleg vsega tega pa vodijo tudi internat za dijakinje. Pri vseh opravilih pa je seveda prisoten salezijanski duh don Boska in Marije Dominike Mazzarello.

Čisto za konec pa nas je čakalo nenavadno slovo, in sicer pustno rajanje z obiskom klovnov in s skeči, ki so razveselili dušo in srce. Tako smo zapustili Ljubljano z nasmejanimi obrazi, veselimi srci in polni upanja, da se naslednje leto ponovno snidemo in sežemo v roke prijateljev.

Brigita Horvat

CELOVEC

VSAKA VAS IMA SVOJ GLAS

Od vsega najlepša je pesem iz otroških grl! Na belo nedeljo, 27. aprila, se je v Domu glasbe v Celovcu zvrstilo okrog dvajset otroških zborčkov iz raznih krajev Koroške (Radiše, Rožek, Pliberk, Vogrče, Sele, Celovec, Železna Kapla, Loče, Straja vas ...). Tudi iz župnije **Št. Primož**, ki jo upravljajo slovenski salezijanci, je prišel številen otroški zbor SPD Danica; vodili sta ga Mirijam Sadnikar in Janja Prunč. Od dveh pesmi, ki so jih zapeli, je bila ena v domačem narečju, tj. pesem *Otroci Šentprimoža* (glasba Bartel, besedilo Št. Primož). »Vsaka vas ima svoj glas« je bilo geslo letošnjega jubilejnega srečanja koroških otroških in mladinskih zborov. Poleg starih ohranjenih narečnih pesmi so nekateri zborčki prvič izvedli več pesmi v narečju, besedila za sklepni venček pa so napisali Milica Hrobath, Erika Wrolich in Lenčka Kupper. Pomladne cvetke, ki se v mesecu maju razkošno razdajajo na slovenskih vrtovih, stanovaljskih oknih in travnikih, niso nič v primeri s pojočimi škrjančki, prikupno oblečenimi, v toliko barvah in krojih, kar jih premore naša Koroška.

POSTNE DUHOVNE VAJE 2003

MI SMO SOL ZEMLJE, MI SMO LUČ SVETA

Duhovne vaje so potekale pet vikendov zaporedoma. Prvi vikend je bil na Mirenskem gradu takoj po pepelnici (7. – 9. marca), drugi vikend na Bledu (14. – 16. marca), nato v Veržeju (21. – 23. marca), potem ponovno na Bledu (28. – 30. marca) in na Pohorju (4. – 6. marca).

Letošnji naslov »Mi smo sol zemlje, mi smo luč sveta« je mlade navduševal, da doma in med prijatelji s svojim zgledom postanejo kot sol, ki daje okus hrani, in kot luč, ki sveti v temi. In da so mnogi mladi pripravljeni to geslo uresničiti, dokazuje tudi njihova številna udeležba. Duhovni vikendi, ki so potekali na Mirenskem gradu, Bledu, v Veržeju in na Pohorju, so navdušili približno 230 mladih, ki so prišli iz vseh koncev Slovenije; od Grgarja na Primorskem do Beltincev v Prekmurju.

Postne duhovne vaje vsako leto nagovarjajo in navdušujejo mlade na različne načine, tako tudi letos: delo v skupinah, skupna molitev, aktivno sodelovanje pri maši, pričevanje gostov, praznovanje, pogovor, osebno razmišljanje, tihota, spoved ... Pravo navdušenje pa prihaja iz notranjosti, kjer se skriva sreča, po kateri mladi hrepenijo. Mladi sami, ki so doživeli te postne duhovne vaje, so sedaj pred veliko odgovornostjo, da v svet ponesejo Jezusovo naročilo: »Vi ste sol zemlje, vi ste luč sveta«.

Marko Košnik

TOMIŠELJ

ČUDEŽ POD KRIMOM

Nekdo mi je rekel: »Gospod župnik, ali verujete v čudeže?«

Moj odgovor: Verujem v Boga in njegovo moč, ki se razodeva po njegovem stvariteljskem delovanju. To pa se razodeva na več načinov. Mnogi tega sploh ne zaznajo, drugi so ob tem ravnodušni, zopet drugi so očarani nad Bogom, ki se razodeva in nam

sporoča svojo ljubezen. In moja ugotovitev: Čudeže zmoremo narediti z Božjo pomočjo, vidi-te jih v cerkvi in zunaj nje.

Videl sem, da so nekateri zmožni narediti čudež vstajenja, drugi pa samo gledajo, celo z orožjem zastražijo, da bi zavarovali svoj strah. V Tomišlju se je zgodil čudež! Kaj takega? Da, v treh tednih se je toliko spremenilo, da ni mogoče govoriti le o naravnih danostih. V notranjosti cerkve smo odbili omet, zvonarji so uredili zvonjenje in bitje ure ter avtomatsko pritrkavanje (že okrog 30 let ni delovala), ozvočenje je urejeno tako, da se povsod dobro sliši, dobili smo nove zvočnike ... Po načrtu arhitekta Franceta Kvaternika smo začeli preurejati tudi prezbiterij. Betoniranje in priprava je stekla, sedaj so na vrsti kamnoseki. Vse, kar se je zgodilo zunaj cerkve, nova pot, ki jo je za starejše in invalide omogočila občina Ig, pa nas je tudi zelo presenetila, saj smo vstajenjsko procesijo imeli po novi, za sedaj še neasfatirani, vendar dobro utrjeni poti. To je pravi čudež, ko človek vidi toliko pripravljenosti in zavzetosti.

Bog dela čudeže po nas. Njegova vstajenjska moč deluje tudi danes. Hvala Bogu, se velikodušnost dobrih "čudežnikov" uresničuje. Njim se najiskrenejše zahvaljujem, druge pa spodbujam, naj bodo velikodušni v čudežnem ustvarjanju Božje ljubezni in dobrote! g.s.

■ **MADAGASKAR.** Salezijanec Heribert Cabera, ravnatelj skupnosti v Notre Dame de Clairvaux, je bil imenovan za člana *Narodne malgaške akademije za literaturo, znanost in umetnost*. Na to mesto je bil imenovan predvsem zaradi svojega raziskovalnega dela na mladinskem področju. (marec 2003)

■ **PAKISTAN.** Mladi iz Komisije Pravičnost in mir so v središču Pakistana v mestu Tobi Tek Singh v postnem času organizirali molitvene vigilije za mir skupaj z muslimanskimi vrstniki. Katoličani so se pridružili svojim muslimanskim vrstnikom pri njihovem praznovanju ramadana, muslimani pa so se udeležili nekaterih pobožnosti v postnem času. (marec 2003)

■ **ŠPANIJA.** 26. marca zvečer je bil v Guadalajari (mesto blizu Madrida) odprt *Don Boskov park*, potem ko je poseben don Boskov kip/spominek blagoslovil generalni vikar škofije. Slavlja se je udeležil tudi župan mesta s celotnim mestnim svetom. Seveda so bili navzoči tudi vsi gojenci salezijanskega zavoda in številni člani salezijanske družine. Po blagoslovitvi kipa se je župan javno zahvalil salezijancem za njihovo vzgojno delo v mestu in prav zato istega dne tudi izročil posebno *Zlato medaljo Guadalajare* vrhovnemu predstojniku salezijancev Pascualu V. Chavezu. (marec 2003, slika spodaj)

■ **PALESTINA.** V začetku meseca aprila je vrhovni predstojnik salezijancev, Pascual V. Chavez, obiskal sveto deželo. Tudi v Jezusovih krajih namreč letos obhajajo stoletnico navzočnosti salezijancev (gl. še pismo s. Milike Zdravec na misijonski strani). Navzočnost vrhovnega

predstojnika je pričevala o tem, kako moramo zaupati v izgradnjo civilizacije ljubezni, obenem pa dajala priznanje in pogum mnogim salezijancem, ki delujejo v teh tako delikatnih krajih (vojne, večinsko muslimansko prebivalstvo ipd). (april 2003)

■ **ITALIJA, RIM.** Konec marca je bilo v Rimu v salezijanski generalni hiši srečanje približno 50 odgovornih za misijonske prokure v salezijanski družbi. Spregovoril jim je tudi vrhovni predstojnik, in sicer predvsem o tem, kako moramo mladim po vsem svetu, zlasti tam, kjer divjajo vojne in kjer se kopiči revščina in druge oblike trpljenja, znova dati upanje, kot bi to storil don Bosko. Dodal je, da mora sporočilo velike noči odmevati povsod, zlasti pa v omenjenih preskušanih krajih. »Velika noč je namreč zmaga dobrega nad zlim, življenja nad smrtjo, ljubezni nad sebičnostjo!« (marec 2003)

■ **HONDURAS.** Pošta države Honduras je izdala serijo 16 znamk s svojim priljubljenim kardinalom (salezijancem) Oskarjem A. R. Maradiago. Motivi na znamkah prikazujejo različne trenutke iz njegovega življenja: otrok z očetom, bogoslovec, romar ... kar osem znamk pa ga prikazuje, ko se srečuje s papežem. (april 2003)

■ **HONGKONG.** V trenutkih, ko svet pretresa nova bolezen SARS (*Sever Acute Respiratory Syndrome*), je katoliška skupnost v škofiji Hong Kong pod vodstvom svojega škofa salezijanca Jožefa Zena organizirala ekumenska molitvena srečanja, da bi se končala ta epidemija in da bi si s solidarno ljubeznijo med seboj pomagali. (april 2003)

Bog je prvi

BOG JE NESKONČNO LJUDOMIL

Frančišek Saleški je živel v urejeni, krščanski družini, čas in okolica njegove mladosti pa sta bila močno razbrazdana. Izhajajoč iz humanističnih načel se je namreč razbohotila reformacija, ki se je še naprej drobila po prizadevnih oznanjevalcih nove vere. V Frančiškovih krajih sta bila najbolj prizadevna Zwingli in Calvin, ki je umrl komaj tri leta pred Frančiškovim rojstvom. Njun verski nauk je postavljal številna vprašanja in odklonilna stališča do vse dotedanje krščanske kulture in simbolov. Zatrjevala sta celo, da je Kristus le duhovno navzoč v sveti evharistiji. V svojem nauku o odrešenju sta vztrajala na načelih predestinacije, to je, da so nekateri določeni za pogubljenje.

Za nove temelje katoliške vere so se trudili na tridentinskem ekumenskem koncilu, ki je zaključil svoje delo štiri leta pred Frančiškovim rojstvom.

Zaradi te pravoslavne kontroverznosti se je moral Frančišek zelo potruditi, da je kmalu zrasel

*Bog je od vekov in na veke ostane.
On je prvi in zadnji, Alfa in Omega.
To dejstvo nas lahko utesnjuje,
lahko pa v njem vidimo neskončne možnosti
in neizčrpen razlog za naše upanje in srečo.
Od našega osnovnega zadržanja do Boga
so odvisni tudi vsi naši odnosi
do sočloveka, do samega sebe
in do vsega stvarstva.*

v zrelo, avtonomno krščansko osebnost. Kljub svoji verski ukoreninjenosti ga je v nekem obdobju obšla kriza predestiniranosti, iz katere pa je izšel z izdelano jasno in optimistično podobo Boga.

Kot humanist in teolog se ni zadovoljil z nekim čustvenim verskim stanjem ali notranjim mirom, marveč se je poglobil v močne temelje Svetega pisma:

Kakšna podoba Boga se razodeva iz Svetega pisma?

- *Bog je Ljubezen!*
- *Bog je neskončna dobrotljivost in ljudomilost! (1 Jn 4,8; Tt 3, 4)*

Iz zakladnice (= tradicije) vere vemo, da je božanskost neizmerljivo brezno vseh popolnosti brez omejenosti, neskončno v veličastvu in brez omejitev v svoji dobroti, pravi Frančišek.

BOG JE LJUBEZEN, KI SE RAZDAJA

In kaj Bog hoče v svoji ljubezni z vsemi temi darovi?

Hoče nas izkustveno potrditi v veri: da On biva; da je neskončno dober; želi se posredovati nam, z

dr. Pascual Chavez, vrh. predst. salezijancev

TISOČ DON BOSKOVIH OBRAZOV

Človek kot dar

neprimerljivo blagostjo; pripravlja nam vsa potrebna sredstva, da bi dosegli srečo nesmrtnosti.

Niti pred grehom in človeško slabotnostjo se Božja ljubezen ne zaustavlja, marveč postane še bolj dejavna, še v večji meri posredovana nam; postane odrešujoča, sposobna, da za nas daruje samo sebe.

Frančišek vzklika: O, dobri Bog! Ti zapustiš samo tistega, ki tebe zapusti. Ti nam nikoli ne odmakneš svojih darov, razen če ti mi odmaknejo svoja srca.

Bog torej ni samo ljubezen sam v sebi, marveč ljubezen, ki se razdaja...

Frančišek spodbuja Filotejo: »Zahvali Boga, da te je ustvaril za tako vzvišen namen: 'Zase si me ustvaril, o Gospod, da bi se vekomaj radovala tvoje neizmerne slave. Kdaj bom vredna tega in kdaj te bom mogla slaviti po svoji dolžnosti?'

Ta Frančiškov optimizem glede Boga – Ljubezni zaobjema celotno naravo, vse stvarstvo in vsakega človeka. Vse stvarstvo je odsev Božje ljubezni. Bog je prvo počelo vsega, kar obstaja. Ker je Bog prvi princip vseh ustvarjenih stvari, ne moremo najti nikogar, v katerem ne bi bilo vsaj malo dobrega in ljubezni vrednega.

Gotovo lahko prav tukaj iščemo razlog in smiselnost spreobrnjenja in vzgoje. Možno se je spreobrniti. Velikega pomena je, če smo lahko kot vzgojitelji – starši, učitelji, duhovniki, animatorji, trenerji ... drugim v oporo in usmeritev. Nihče ni izključen iz Božje ljubezni – razen če sam tako hoče – in to je največja sreča, h kateri lahko usmerjamo in spremljamo drug drugega.

mag. Franc Maršič

Za vse je bil don Bosko dar z neba: za Cerkev, za salezijance, ki jih je ustanovil, za številne fante, ki jih je osebno poznal, in za milijone, ki še danes prihajajo za njim in za mnoge veje salezijanske družine ...

■ **Vse, kar hočemo vedeti o salezijanskem duhu, najdemo utelešeno v don Bosku.** On je vzor, oče in učitelj.

Vsi potrebujemo osebe, po katerih se zgledujemo. Za nas je on pot k človeški polnosti in hoji za Jezusom.

■ **Bil je resnično oče mnogim fantom,** ki v življenju niso imeli nikogar, na kogar bi se lahko oprli in tako okusili Božje očetovstvo. In bil je oče salezijancem, ki so ob njem odkrivali smisel bivanja in ki so se tako kot on tega učili ob podarjanju mladim.

■ **Tudi njegov lik učitelja spominja na poteze Božjega učitelja, ki je bil njegov vodnik vse od sanj pri devetih letih.** Od njega se je naučil jezika, ki ga je uporabljal med mladimi: *Ne s pestmi, temveč z dobroto.* Samo tako bodo lahko okusili Božjo ljubezen. Don Bosko nam pravi: *ni dovolj, da so mladi ljubljani, temveč morajo čutiti, da so ljubljani.*

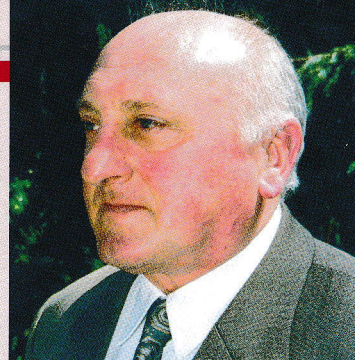
■ **Kot vsi veliki ljudje je bil človek za eno stvar: za mlade.** Oni so sestavljali njegovo poslanstvo, bili njegova vsakdanja naloga. Zanje je razvil vse svoje človeške sposobnosti, zanje se je spremenil po delovanju Duha. Pravijo, da kadar Bog na svet pošlje velikega svetnika, mu zada nalogo, po kateri bo postal svetnik. To velja tudi za don Boska: v vzgoji mladine in v iskanju njihovega rešenja je našel svojo svetost. Hkrati je bil ves za Boga in ves za mlade; poln sanj in hkrati zasidran v presunljivi realnosti.

■ **V času, za katerega je značilna odsotnost lika očeta, se don Bosko znova ponuja kot vzor očeta,** ko pravi, da mladi potrebujejo v prvi vrsti ljubezen, ki se odraža v vzgoji na tak način, da lahko odrastejo in se uspešno soočajo z življenjem. Prepoznati Božji dar v don Bosku pomeni imeti ga za sredstvo svoje izkušnje Boga. To zahteva, da ga bolj cenimo in spoznamo, da resno vzamemo njegov nauk in radikalno živimo njegov očetovstvo.

Rudi Kolbl, salezijanec pomočnik

Krojač slovenskih duhovnikov

Že od malega si je želel biti krojač. Prihaja iz Bučečovec, župnija Križevci pri Ljutomeru. Zelo blizu mu je bil salezijanski Veržej. V družini njegovega očeta je bilo veliko otrok in oče si je želel k salezijancem, vendar tedaj to ni bilo možno. Pa je Rudi našel pot mednje.

● **Rudi, letos boš obhajal 40-letnico svojih prvih zaobljub. Kako si prišel med salezijance?**

Z mlajšo sestro Matildo sem ob očetu in mami živel povsem normalna otroška leta. Zelo rad sem pomagal očetu Jožetu, mizarju, v njegovi delavnici, teti na kmetiji, pa tudi mami Rozaliji v kuhinji. Samo šola mi ni bila v kako veliko veselje. Oče, ki si je v mladosti želel k salezijancem, je ostal z njimi tesno povezan, zlasti z g. Stefanom Zorkom, ki je bil tudi kaplan v Križevcih, pa še z Žerdinom, Žerjavom in verženskimi salezijanci. Rad in kar precej je delal za Veržej, bil je velik salezijanski dobrotnik, nasploh je veliko delal po cerkvah. To pa je bil tudi razlog, da so ga tedanji politiki onemogočali, nadzirali in mu niso dovolili napredovanja v poklicu.

Že od malega sem vedno govoril, da bom krojač. Po končanem 7. razredu nisem hotel več v šolo in

tedaj sem med počitnicami, 2. avgusta 1961 prišel na Rakovnik. Dva meseca sem delal: na vrtu, travniku ... V tem času so ugotovili, da za študij res nisem nadarjen in so me hoteli poslati domov. Prišel je oče, da bi me odpeljal, pa sem dejal: »Vem, da nisem za študij, lahko pa delam kaj drugega!« Tedanji ravnatelj Hanžel pa je odgovoril: »No, pa ostani!« In sem ostal, oče pa je brez mene odšel nazaj domov. Pol leta sem še delal na vrtu, v hlrvu ..., ves ta čas pa neizmerno hrepenel, da bi bil krojač. A kaj, ko je bilo že preveč krojačev na Rakovniku. Pa vendar, februarja sem bil povabljen v krojaško delavnico. Izpolnile so se mi otroške sanje ... In začelo se je. Ravnatelj Hanžel me je skupaj z drugimi fanti vabil na posebne konference, kjer nam je govoril o redovništvu. Z njim sem imel redne osebne pogovore in po enem letu me je poslal v noviciat na Reko, ko sem bil star 16 let ... V noviciatu nas je bilo 32, celo sedanji beograjski nadškof, msgr. Stanislav Hočevar, je bil moj sonovinec in skupaj z njim sem na Reki delal prve zaobljube, 16. 8. 1963, na sam don Boskov rojstni dan.

● **Je bilo v noviciatu kaj dela zate, krojača?**

Vsi novinci, kandidati za duhovnike, so ob začetku noviciata dobili talar-

je. Torej je bilo tako tudi zame kar veliko dela. Po zaobljubah sem ostal na Reki še dobrega pol leta, a sem si zelo želel nazaj na Rakovnik, v domače kraje. Ker je bilo veliko dela v krojaški delavnici na Rakovniku, sem se lahko maja 1964 vrnil na Rakovnik in tukaj ostal do danes.

● **Kmalu bo minilo 40 let, odkar si neprekinjeno na Rakovniku.**

Vsa ta leta sem poleg krojaštva počel še marsikaj. Od nekdanj so bili zame najlepši dnevi nedelje. Od 1. 1965 naprej sem dobrih deset let pomagal pri vodenju skupine rakovniških ministrantov. In tedaj je nedelja zgledala približno takole: ob 6. sem pri maši ministriral, ob 8. sem asistiral otroke, ob 9.00 sem že pel na koru, popoldne ob 14.00 je bil blagoslov za otroke, potem smo otrokom vrteli razne diafilme, sledile so razne igre. Sredi 70-ih let sem začel redno peti na koru, tenor, pri župnijskem pevskem zboru. Ko pa so se konec 60-ih obnavljali bogoslovski prostori, sem za dobro leto pustil krojaško delo in s kombijem nabavljaj material za obnovu.

● **Dolga leta si krojaško delavnico delil z mojstrom Jankom Božičem. Ukrojila sta kar nekaj talarjev.**

On ni bil le moj sobrat in mojster, ampak tudi velik prijatelj. Že pred 2. svetovno vojno je bil res pravi krojaški mojster v krojaških šolah na Rakovniku in na Selu.

Ne štejem, koliko talarjev naredim. Bog sam to dobro vidi. Mislim pa, da bi jih lahko bilo nad 2500. Bila so obdobja, ko sem za nove

bogoslovce naredil tudi 30 talarjev v dveh dobrih mesecih. Prav tako sem jih ukrojil veliki večini slovenskih škofov, pa številnim monsignorjem, kanonikom in prelatom. Že 40 let delam talarje, pa jih še zmeraj delam zelo rad, z velikim veseljem. V zadovoljstvo sebi in tistim, ki ga nosijo. To delo sprejemam kot svojo konkretno obliko služenja Cerkvi. Že večkrat me je kdo povprašal, kdo neki bo delal talarje, ko mine moj čas.

● **Kaj ti pomeni Rakovnik, kaj Marija Pomočnica?**

Rakovnik mi pomeni ogromno. Zelo rad sem tukaj. To je res moj dom. Večino svojega življenja sem preživel tukaj. Tu je meni tako ljuba cerkev, tu je naša Mati, Marija Pomočnica, ob njej v cerkvi sem najraje pri maši, tam najraje pojem ... sebi v veselje, Bogu in Mariji v čast. Ko prihajam na Rakovnik, mi zapoje srce, ker imamo tako lepo cerkev, pa ker je okoli nje vse tako lepo urejeno. Prepričan sem, da mi je Marija pomagala vedno, ko sem bil v kakih težavah, ali da nisem naredil kakšnega napačnega koraka. Vsak dan pred Marijo molim za vztrajnost v poklicu. Tako so mi govorili starejši sobratje in sem trdno prepričan, da je to pomembno in da molitev zares rešuje iz kriz in težav.

Vedno bolj se zavedam, da če človek poskrbi za svoje zavzeto duhovno življenje, da to prinaša tudi veliko osebno zadovoljstvo in dobro počutje. Rad imam svoje delo in ljudi, s katerimi se prepleta moje življenje.

pogovarjal se je Janez Potočnik

Dragi molivci in molivke za duhovne poklice!

Na nedeljo Dobrega Pastirja obhajamo svetovni molitveni dan za duhovne poklice. V Sloveniji se na to nedeljo pripravljamo s posebno molitveno osmino. Za letošnji, že 40 svetovni molitveni dan za duhovne poklice, nam je papež Janez Pavel napisal poslanico o poklicanosti k služenju.

Tukaj navajam nekaj misli iz tistega dela poslanice, ki jih papež namenja mladim: "S to poslanico bi želel spregovoriti z Jezusovimi besedami, da bi številnim mladim predlagal ideal služenja in jim tako pomagal premagati skušnjavo individualizma ter iluzijo, da bodo tako dosegli srečo. . .

Služiti, dragi mladi, je povsem naravna poklicanost, ker je človek po svoji naravi služabnik; nismo gospodarji svojega lastnega življenja, ampak potrebujemo veliko pomoči od drugih. Služenje se kaže kot svoboda pred vsiljivostjo lastnega jaza in kot pripravljenost biti za drugega; služiti je mogoče vsem, z majhnimi dejanji, ki so v resnici velika, če so storjena v iskreni ljubezni. Resnični služabnik je zelo preprost, zna biti "nekoristen" (prim. Lk 17, 10), ne pričakuje osebnih koristi, ampak se razdaja za druge in v darovanju samega sebe doživi veselje brez plačila. Dragi mladi, želim vam, da bi slišali Božji glas, ki vas kliče k služenju. To je pot, ki odpre številne oblike poslanstva v korist skupnosti: od službenega poslanstva do drugih poslanstev, ki jih poznamo: kateheza, oblikovanje bogoslužja, vzgoja mladih, najrazličnejše oblike dobrotelčnosti. Ob zaključku velikega jubileja 2000 sem spomnil na to, "da je prišel čas, ko naj se navdušenje za dobrotelnost obnovi". Mladi, na poseben način ste na vrsti vi, da storite, da se dobrotelnost izrazi v vsem svojem duhovnem in apostolskem bogastvu. . .

Dragi mladi, prizadevajte si za vrednote in za korenite izbire, ki, po zgledu Jezusa, Božjega jagnjeta, naredijo služenje drugemu za življenjsko izbiro. Ne pustite se zapeljati vabilu oblasti in osebnih interesov. Duhovniški ideal mora biti vedno znova očiščen takih in podobnih dvoumnosti.

Tudi danes se sliši klic Jezusa Gospoda: "Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj" (Jn 12, 26). Ne bojte se tega sprejeti. Gotovo boste naleteli na težave in žrtve, toda srečni boste pri služenju, priče boste veselja, ki ga svet ne more dati. Vi boste živi plameni neskončne in večne ljubezni, spoznali boste duhovno bogastvo duhovništva in redovništva, ki sta dar in Božja skrivnost."

Dragi molivci in molivke! Lepo vas vabim na molitveno srečanje za duhovne poklice, ki bo na sam liturgični praznik Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani, **24. maja z začetkom ob 9.00**. Pridite, da skupaj prosimo Gospoda, da podari mladim dar radostnega služenja Bogu in bližnjemu v duhovnih poklicih.

Ivan Turk, voditelj molivcev (naslov na str. 30)

MOLITVENI NAMENI

◆ MAJ

"Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj" (Jn 12, 26)

Prosimo Dobrega Pastirja, da podari mladim dar pogumnega služenja v duhovnih poklicih.

◆ JUNIJ

"Če kdo hoče biti prvi, naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik" (Mr 9, 35)

Prosimo za diakone, ki se pripravljajo na duhovniško posvečenje in za novince in novinke, ki se pripravljajo na izpoved redovnih zaobljub.

◆ JULIJ

"Glej, to je moj služabnik, ki sem ga izvolil, moj ljubljeni, nad katerim imam veselje" (Mt 12, 18)

V mesecu novih maš molimo za letošnje novomašnike, za njihovo svetost in vztrajnost.

Šiba brez kaznovanja

V ZAČETKU
JE BILA MATI

Kazen si je v zgodovini vzgoje pridobila častno mesto, zlasti kot fizična. Šiba – palica je morala biti na vidnem mestu za otroke, ter za starše in vzgojitelje na dosegu roke. Vendar je dobra vzgojna izkušnja potrdila, da je najbolje uporabljena kazen takrat, ko ni bila uporabljena, in šiba je najbolje opravila svojo nalogo, če je nismo vzeli v roke. Kazni ni treba zanikati, prav tako šibe ne, vendar ju ni treba uporabiti. Tako je bilo pri Boskovih. Mati Marjeta je imela šibo samo kot svarilo, zmogla pa je z otroki shajati drugače in bolje.

Liesl Frankl je napisala knjižico o kaznovanju: *Kdor ljubi, ne tepe*. Kakšna ljubezen pa bi naj bila to, da otroka pretepamo za prekrške, ki jih odrasli lahko počenjamo brez vsakega sramu in ostajamo nekaznovani? Kako naj potem kazen vzgaja? Otrok hitro opazi, da bo prišel čas, ko bo lahko počel ali govoril, kar bo hotel, pa jih za to ne bo dobil, kakor jih tudi oče ne.

Otroka največkrat kaznujemo, ker je slabotnejši in se odrasli nad njih lahko znesemo. Kaj pa je dvigniti odraslemu moškemu roko in mahiniti po otroku. V otroku pa zaškripajo kosti in zajoče duša.

Še bolj pa boli ponižanje, posebej če otrok zasluti, da kazen ni bila zaslužena, da je bila izraz slabe volje, neobvladanoosti staršev ali vzgojiteljev, ko je priletela nenadoma, ne da bi vedeli za pravila igre.

jasnila in s svojim življenjem to pokazala. Imela je ne samo veliko ljubezni, ampak tudi potrpljenja. Otroci so pozabljivi, hitro spregledajo stvari, zato jih je treba ponovno in ponovno opominjati in jim pojasnjevati, biti vztrajen in skrajno dosleden. Zato pri materi Marjeti šiba kljub težkim položajem med otroki ni bila nikdar uporabljena.

Kakšna ljubezen naj bi bila to, da otroka pretepamo za prekrške, ki jih odrasli lahko počenjamo brez vsakega sramu in ostajamo nekaznovani?

Kako je znala krotiti močnega, nasilnega in težavnega starejšega Janezkovega in Jožetovega polbrata Antona! Odločno je posegla v prepir, ki bi se lahko sprevrgel v pretep, kjer bi mlajša potegnila krajši konec. Pri večerni molitvi pa je uporabila priložnost in vse, zlasti pa Antona, poučila, kako se ne dela. Ko so v molitvi očenaša prišli do besed "in odpusti nam naše dolge...", je zadržala molitev, se obrnila k Antonu in strogo rekla: "Ti ne izgovarjaj teh besed." "Zakaj pa ne, če so v očenašu?" "Ti jih ne smeš." "Kaj pa morem potem moliti?" "Kar hočeš, samo teh besed ne." "Zakaj pa?" "Zato, ker nočeš odpustiti svojima bratoma in kuhaš jezo nanju." Antonu se je zmračil obraz. Potem se je zamislil: "Mama, nisem ravnal prav, odpusti mi!" Potem so molili skupaj naprej.

ŠIBA NA VIDNEM MESTU

Pri Boskovih je bila šiba vedno na vidnem mestu. Vsi otroci so vedeli, da so v življenju stvari, ki jih ne smejo početi, ker so slabe. Mati jim je povedala, po-

NE POVEČUJ MU BOLEČINE

Marjetini otroci so bili sila živahnii in zvedavi, kakor vsi, še zlasti Janezek. Koga takrat niso mikala ptičja gnezda v luknjah sadnega drevja! Tako se je nekega dne zgodilo, da si je Janezek z vtičkanjem roke v luknjo zagodzil

Zženo se glede kaznovanja pri vzgoji precej strinja. Bistvo kazni se nama zdi v tem, da se otrok zave, da ga je polomil, da je naredil nekaj narobe in da se mora v prihodnje takih prekrškov izogibati. Če potegnem svojega otroka za uho, me boli bolj kot pa njega samega, vendar vem, da moram to storiti, če ga hočem pripeljati v življenje dobro vzgojenega. Ko vidim, da je otroku zelo hudo za to, kar je storil, in da se mu celo zdi prav, da bi bil kaznovan, takrat kazen ni potrebna. Kajti pomembno je ravno to otrokovo spoznanje. Najini otroci v naju ne vidijo enega strogega in enega milega starša, enega, ki jih bo kaznoval, in enega, ki tega ne bo storil. Enotnost pri vzgoji in s tem pri kaznovanju se mi namreč zdi ključnega pomena.

Miro, oče treh otrok

Pri kazni, predvsem pri fizični, se mi zdita problematični dve stvari. Mislim, da do tega v vzgoji ne bi smeli priti, ker starši velikokrat izražajo svoje čustvene frustracije in nemire na otrocih. Druga stvar pa je v tem, da otroci niso sposobni razumeti, zakaj so kaznovani in marsikatera kazen ni primerna njihovem nivoju. Otroci morajo imeti omejitve, ki morajo biti vnaprej predvidljive. Če starši nekaj rečejo, potem naj se tega držijo, otrokom pa morajo vedno dati prilžnost, da svojo napako popravijo. Mati je seveda lahko blaga in mila, vseeno pa mora postaviti nek načrt, preko katerega ne gre, hkrati pa tudi poslušati otroka in ne trmasto vztrajati na svojem, če sprevidi, da otrok kazni ne zasluži.

Tomaž, študent

Kazen mora biti, kazen je vzgojna. Zelo pomembno pa se mi zdi, da oče in mama držita skupaj, generacijska razlika mora biti, mora se videti, kdo so starši. Ne vem, zakaj bi moral biti kaznovan, če nečesa ne narediš namenoma. Čeprav se vsi zgražamo nad fizično kaznijo, pa psihološko kaznovanje veliko bolj boli; stvari moraš sam premlevati, se spraševati, razmišljati... Zanimivo se mi zdi, da bi bili mi danes strožji do sebe, kot pa so naši starši v določenih situacijah do nas. Stvari se dajo rešiti na poučen način, otrok naj se sprašuje, kako bi kakšno stvar naredil drugače, če na prepovedan način ne more in ne sme. Kazen naj bo predvsem motivacijska in v mejah.

Natalija, brezposelna

roko, ki je ni mogel več izvleči. Osramočen in žalosten je moral klicati na pomoč. Z drevesa so ga rešili sosede. Marsikdo bi tak pripetljaj pospremil s ploho besed in žaljivk: "Ti nisem že tolikokrat rekel. Pa da moreš biti tako neroden. Da nikdar več ne splezaš na nobeno drevo..." In povrh vsega bi še šiba pela svojo pesem. Mati Marjeta pa ni uporabila nič tega odvečnega in nepotrebne. Poskrbela je, da so otroku pomagali. Poznala je njegovo bolečino in ponižanje. Čemu to še večati?! Kako nesmiselno bi bilo kričanje: "Kako si vendar mogel? Tebi se vedno kaj zgodi." Mati je dodala samo potreben pouk: "Vidiš, Janezek, kaj se ti lahko zgodi. Drugič moraš biti bolj previden!" Oh ta mati, kako je otroku dobro delo. Ko bo drugič previden že materi na ljubo. In nezgoda ni zarezala razpoke med mater in sina, temveč ju je zbližala. Saj ima tudi otrok pravico pogrešiti; zakaj bi si to lahko privoščili samo odrasli. Vendar se mora iz tega naučiti kaj koristnega za življenje.

ČE RES ZASLUŽI KAZEN?

Šiba in fizična kazen ni bila uporabljena niti takrat, ko je otrok to zares zaslužil in je dejansko prosil zanjo, saj se je zavedal, kako škodo je naredil, kako je s tem prizadel mater in ji s tem naložil dodatno garaško delo, da bo lahko nadomestila uničeno olje. Nekega dne, ko je mati odšla na trg, je Janezek v radovednosti stikal po omari, pri tem porinil vrč z oljem, da je treščil po tleh in se je olje razlilo. Odrezal je šibo in se napotil materi naproti. Priznal ji je, kaj je storil in ji ponudil šibo, saj tokrat kazen zares zasluži. Mati pa je dejala: "Janezek, žal mi ▶

Starši naj uporabljajo kazen zgolj kot vzgojno sredstvo in le ta krat, ko so prepričani, da bo otrok izboljšal svoje vedenje. Otrok se pri kaznovanju ne sme počutiti osramočenega. Potrebno je kaznovati njegovo dejanje in ne njega samega, kljub vsemu pa na milejši način. Seveda vse to takrat, kadar predvidevajo, da bo kazen učinkovita. Moji starši niso nikoli uporabljali fizične kazni, ampak smo vse konflikte reševali s pogovori, kajti po mojem bi lahko takšne kazni pustile posledice v moji osebnosti.

Metka, študentka

Otroka moraš, če ga že kaznuješ, kaznovati s pogovorom in ne fizično. Moji starši so uporabljali in še uporabljajo pravi način kaznovanja. To je kazen, ki je učinkovita in ki pozitivno vpliva name. Vedno smo težave reševali s pogovori. Če nisem prišla pravočasno domov, sem dobila prepoved, ki me je izučila. Pomembno se mi zdi, da se otroka kaznuje, sicer lahko postane razvajan. Potrebno pa je vedeti, da bistvo ni v kazni, ampak v poplavljanju otroka; kazen naj ne bo sama sebi namen, pač pa naj otroka spodbudi k temu, da razmisli o svojem dejanju, ki ga je zagrešil, in da se odloči, da tega ne bo več storil.

Janja, učenka

je za olje; všeč pa mi je, da mi nisi tvezil laži. Moraš biti bolj pazljiv, ker je olje dragoceno."

Olja ne bo rešila nobena kazen, vrč bo ostal v črepinjah, izguba je za revno družino huda, vendar, zakaj bi bilo treba sedaj dodati še kaj nerazumljivega. Otrok je spoznal svoje napačno ravnanje, hudo mu je in se opraviči. Modra mati tudi te palice ne uporabi, saj ni čarobna palica, ki bi čudežno popravila napako. Kaj hitro pa bi se zgodilo, da bi otrok "odplačal" z bolečino svoje neustrezno vedenje in bi pri tem mislil, da so sedaj stvari urejene. V srcu bi kuhali jezo in zlo voljo. Zazijala bi razpoka, ki bi se do matere lahko še poglobljala. Odnos z materjo bi bil obremenjen in vzgojno delovanje bi bilo oteženo.

SLUŽITI Z VESELJEM

Kako je pozneje Janez Bosko kot vzgojitelj to izkušnjo iz družine prenesel v svoje vzgojni sistem? Fizičnega kaznovanja nikdar, nikdar nobenega ponižanja, nikakršnega mučenja. Fantje so čutili, da jih ima rad, zelo rad.

Kako hudo jim je bilo, če jim je odtegnil svojo pozornost; hitro so ugotovili, da so storili nekaj, kar ni prav, in so se hiteli poplavlšati, slabo popraviti.

Tako je zapisal in svetoval iz svoje izkušnje: "Gotovo se je lažje razburjati kakor potrpeti, groziti otroku kakor ga prepričati. Dejal bi celo, da je lažje za našo nepotrpežljivost in prevzetnost kaznovati tiste, ki se upirajo, kakor pa jih poplavlšati s tem, da jih vztrajno in dobrohotno prenašamo. Nikoli ne dopustite vtisa, da ste kaj ukrenili v razburjenosti. Zelo težko je pri kaznovanju ohraniti tisto mirnost, ki ne daje vtisa, da ravnamo zaradi obrambe oblasti ali zaradi razdraženosti. Ker so naši sinovi, se nikdar ne jezimo, kadar je treba odpravljati njihove napake, ali se vsaj obvladajmo, da bodo opazili, kako smo zatrli jezo v sebi. V duši ne sme biti razburjenja, v očeh ne zaničevanja, in ne sramotilne besede na jeziku. Sramujmo se, če bi kdaj dali vtis, da hočemo gospodovati. Ne gospodujmo jim, ampak jim služimo z največjim veseljem." *prof. Tone Ciglar, sdb*

Letos poteka sto let od slovesnega kronanja podobe Marije Pomočnice v turinski baziliki. Ko je bila leta 1868 dokončana cerkev, ki jo je sv. Janez Bosko s pomočjo mnogih dobrotnikov zgradil v čast Mariji Pomočnici, je bila skupaj s posvetitvijo cerkve blagoslovljena tudi velika oltarna podoba Marije Pomočnice.

ZANESLJIVO ZNAMENJE UPANJA

Don Bosko je čutil, da je nujno potrebno dati ljudem neko zanesljivo znamenje upanja v času, ko se je zdelo, da dotedanje vrednote izgubljajo svojo vrednost in pomen. Leta 1862 je zapisal: »Časi so tako težki, da zares potrebujemo, da nam Presveta Devica pomaga ohranjati in braniti krščansko vero« (MB VII 334).

Čas, v katerem je don Bosko živel, je bil čas velikih političnih in ekonomskih sprememb za vso Evropo. Z začetki nove politične zavesti, zlasti med izobraženci, in s postopno industrializacijo se je počasi začel rušiti dotedanji družbeni red. Družba, sestavljena iz pretežno kmečkih, tradicionalno vernih in neizobraženih ljudi, se je začela prebujati. Nove ideje o demokratičnosti, pluralizmu, svobodi, potrebnosti izobrazbe in ekonomskem napredku so se nezadržno širile.

Don Bosko, ki je bil rojen še v mirnem kmečkem, vernem in monarhično urejenem okolju je

»Časi so tako težki,
da zares potrebujemo,
da nam Presveta Devica
pomaga ohranjati
in braniti krščansko vero«
(MB VII 334).

že kot mlad bogoslovec začutil dobro pa tudi slabo, ki so ga te spremembe prinašale. Bil je eden redkih, ki se je zavedal, da noben napredek, ki gradi izključno na znanju in materialnem blagostanju, ne more biti pravi napredek. Zato je vedno poudarjal nujnost vzgoje in pri vzgoji nujnost vere, četudi si je s tem nakopal neprijatelje in mnoge sitnosti.

In prav v tistih težkih časih se je don Bosko odločil v Valdoccu zgraditi cerkev, ki naj bi bila posvečena Mariji Pomočnici.

KAKO JE NASTALA TURINSKA PODOBA MARIJE POMOČNICE

Leta 1865, ko je bila cerkev že v gradnji, je don Bosko pri turinskem slikarju Andreju Tomažu Lorenzoneju naročil oltarno podobo Marije Pomočnice za novo cerkev. Takole je don Bosko opisal svojo zamisel podobe:

»Zgoraj Marija med zbori angelov; okrog nje naj bi bili najbližji apostoli, potem zbori mučencev, prerokov, devic in spoznavalcev. Na zemlji pa naj bi bili vidni simboli velikih Marijinih zmag in ljudstva z različnih koncev sveta, ki dvigajo roke in prosijo pomoč«.

Vsako podrobnost je predstavil tako natančno, da se je zdelo, kot da je sam že videl tisti veličastni prizor. Slikar ga je začuden gledal in dih mu je kar zastajal (prim. MB VIII 4).

Marija pomočnica za vse čase

Ko je don Bosko končal svoj opis podobe, ga je slikar vprašal:

»In kam boste dali to podobo?«

»V novo cerkev.«

»In mislite, da bo dovolj prostora zanjo?«

»Zakaj pa ne?«

»In kje boste našli prostor za to delo?«

»Na to pa bo mislil slikar.«

»Kje pa mislite, da bom našel primeren prostor za to vašo podobo? Potreben bi bil ves Grajski trg (Piazza Castello). Razen če hočete miniaturo, ki jo bo treba gledati z drobnogledom«.

Ob teh slikarjevih besedah so se vsi zasmeli, don Bosko pa je ostal resen. Slikar mu je nato s pomočjo pravil o razmerjih pokazal kaj je možno narediti in kaj ne. Don Bosku je bilo

žal, da je moral svojo zamisel tako skrčiti, toda moral je priznati, da ima slikar prav.

KAKO JE LEPA!

Duhovnik, ki je nekega dne prišel v veliko dvorano, kjer je Lorenzone ravno končeval Marijino podobo, je pripovedoval:

»Slikar je stal na stopnički. Ob ropotu, ki ga je povzročil moj vstop v prostor, se ni obrnil, ampak je nadaljeval z delom. Malo zatem je stopil s stopnice in začel opazovati, kako so mu uspeli zadnje poteze s čopičem. Ko me je opazil, me je prijel za roko in me peljal na mesto, od koder sem imel idealen pogled na podobo. Rekel mi je: 'Poglejte, kako je lepa! To ni moje delo. Ne, nisem jaz, ki slikam; druga roka je, ki vodi mojo roko. In ta, tako se mi zdi, pripada Oratoriju. Povejte torej don Bosku, da bo podoba uspela tako, kot on želi.' Bil je silno navdušen in je takoj nadaljeval z delom«.

Ko je bila podoba prinešena v cerkev in nameščena v glavni oltar, je Lorenzone padel na kolena in na glas zajokal (prim. MB VIII 4-5).

Don Bosko pa je leta 1877 ponovno zapisal: »Prišel bo čas, ko bo vsak dober kristjan skupaj s pobožnostjo do Presvetege Zakramenta in do Srca Jezusovega ponosen na svojo globoko pobožnost do Marije Pomočnice (prim. Knjižica La nuvoletta del Carmelo, 1877).

s. Marija Žibert, HMP

Cerknica. Znana je po svojem nenavadnem jezeru, čarovnicah in po "farovžu". Po "farovžu"? »Da«, pravijo mladi, »vsak ve, kje je "farovž", dobimo se tam vsak petek in soboto ali pa med tednom.«

Cerknica leži v središču Notranjske ob znanem Cerkniskem presihajočem jezeru. Je geografsko zaokrožena in obdana s hribi. Nad Cerknico je Slivnica, ki se spogleduje z mogočnim Javornikom nasproti, senci letih pa se pogosto srečujeta v odsevu cerkniskega jezera. Vzdolžno dolino zapirajo gozdovi Rakovega Škocjana na eni in Križna gora ter Bloška planota na drugi strani.

Kraj je prvič omenjen leta 1040. Valvasor meni, da je iz »cirkvica« nastalo ime Cerknica. V 15. stoletju so kraj ogrožali Turki, ki so tedanjo staro cerkev, katere začetki segajo že v 9. stoletje, leta 1472 požgali, nato pa so Cerkničani gradili novo cerkev v gotskem stilu. Sedanja cerkev je posvečena Marijine-mu rojstvu. Cerkev je kot središče prafare (1247) spadala pod Oglej. Leta 1360 je bila izročena v upravo kartuziji Bistra pri Vrhniku. Leta 1782 pa je nadžupnija Cerknica prišla v upravo svetne duhovščine. Župnija ima podružnice v Martinjaku, Dolenjem Jezeru, Dolenji vasi, Zelšah, Podslivnici, na pokopališču in v Cerknici pri sv. Roku.

Cerknica, ki šteje približno 5000 ljudi, je danes predvsem delavsko naselje. Kar nekaj je priseljencev. Stopnja izobrazbe prebivalcev se počasi zvišuje.

CERKNICA

je, saj v primerjavi s preteklostjo, ko je bila za zaposlitev dovolj le osnovna ali srednja šola, sedaj taka izobrazba ne zadostuje več. Prisotna sta tako revščina kot blagostanje, oba pa s seboj prinašata veliko obččloveških in pastoralnih izzivov. To se kaže predvsem med mladimi.

SALEZIJANSKA NAVZOČNOST V CERKNICI

Po letu 1945 cerkniško faro upravljajo salezijanci. V teh letih so se zvrstili naslednji župniki: Franc Horvat (1945), Jakob Turšič (1955), Janez Jenko (1968), Jože Pungercar (1967), Jože Vidic (1978). Salezijanci so v cerkniško dolino prinesli močno pastoralno razgibanost. Delujejo ne samo v Cerknici, ampak tudi v Grahovem, kjer je župnik Metod Lampe, ter na Uncu, ki je zaupan župniku Francu Vidicu. V Cerknici pa je že vrsto let župnik Jože Vidic. S pomočjo svojih sobratov in nekaterih zavzetih laikov je začel odpirati nova poglavja dela z mladimi in za mlade. Krog sodelavcev se je širil in nastajali so programi, kot so Postne duhovne vaje in tečajji za sodelavce na Uskovnici. Pastoralna župnija pa se je razvijala predvsem okrog Salezijanskega mladinskega centra (SMC), ki je nastal v letu 1991. Mladi so ga krstili za »farovž«.

ŽUPNIJA Z MLADINSKIM CENTROM

Župnija živi v povezavi z mladinskim centrom. To je kraj, kjer se zbirajo predvsem mladi, in prostor, kjer se pri različnih dejavnostih zbirajo skupine starejših in mlajših. Tako je na svojevrsten način v Cerknici zaživela don Boskova zamisel o oratoriju kot domu, ki sprejema vsakega z odprtimi rokami, dvorišču, kjer se zbirajo mladi, šoli, kjer se učijo za življenje, in župniji, ki jih uvaja v vero in zakramente.

PROGRAMI IN DEJAVNOSTI

Dom in dvorišče. Mladinski center je najprej neke vrste dom in dvorišče, ki sprejema in je odprt za vse, tako za verne kot neverne, za mlade in starejše. Marsikdo od ljudi ob petkih in sobotah ob močni glasbi, ki prihaja iz "farovža", zmajuje z glavo, ko opazuje »našo« mladino: »Taki se zbirajo tukaj«. Po večini so to mladi, ki ne hodijo v cerkev, ki nimajo doma varnega zavetja, ki nimajo pravih prijateljev, ki radi pijejo in kadijo... Zbirajo pa se tudi drugačni. Mladim je namenjen klubski del, ki je odprt vsak dan. Popoldne med tednom se tu zbirajo veroukarji, ob večerih mladi, še posebej pa ob koncu tedna, ko je center odprt do enajstih zvečer. V Mladinskem centru, kjer je vedno navzoč eden od salezijancev, se trudimo, da vzgajamo tako kot don Bosko: biti z mladimi in za mlade.

■ **Šola in župnija.** Mladinski center pa ni samo biljard in ročni nogomet, ples in zabava, prosti čas in šport, temveč je šola in župnija oz. kraj različnih dejavnosti. Mladi, ki prihajajo, vodijo in se vključujejo v različne dejavnosti. Je kraj vzgoje in uvajanja v krščansko življenje.

■ **Zbori.** Velik poudarek je na glasbi, kjer se je vse tudi začelo. Danes delujejo štiri zbori: ministrantski, otroški, mladinski mešani zbor; vodi jih Daša Joželj, Tadej Podobnik pa vodi odrasli mešani pevski zbor in orkester. Zbori sodelujejo pri sv. mašah in pri drugih prireditvah.

■ **Animatorji.** Drugi poudarek je na animatorjih, ki začnejo svoje oblikovanje že v osnovni šoli kot sodelavci pri programu za otroke, *Veselem dvorišču*. Animatorji potem nadaljujejo z vodenjem *birmanskih skupin*, za kar se uspo-

»FAROVŽ« ZA MLADE

sobijo najprej v *Šoli za animatorje* in nadalje na *Uskovniških tednih*. Iz njih zrastejo mladi in odgovorni fantje in dekleta, ki ostanejo aktivno povezani tudi preko drugih dejavnosti. Nekateri vodijo *skavte*, ki so ena izmed najmočnejših skupin v mladinskem centru. Poleg skavtskih srečanj vodijo tudi različne dejavnosti v župniji in mladinskem centru. Ob novem letu so letos pripravili praznovanje in ples za starše, za cvetno nedeljo pa so spletli veliko butaro...

■ **Ministranti.** So zelo priljubljena skupina v župniji. Vsako leto v oktobru je sprejem novih ministrantov, brez katerih si ne moremo predstavljati nedelj-skih maš. Mlajši ministranti imajo tudi svoj zbor.

■ **Veroučna šola.** Poteka v prostorih mladinskega centra. Vanjo se vključujejo že otroci stari pet let - *Sončni žarek*. Pri verouku vztrajajo vse do osmega razreda. Verouk redno poučujeta tudi dve katehistinji.

■ **Šola za zakon** je letos kar lepo obiskana. Vodita jo zakonca Godeša z Rakeka. Mladi pari se ob pogovoru med seboj dobro spoznajo in se pripravijo za skupno življenjsko pot. To je potem lepa popotnica za vključitev v *zakonske skupine*. Kar šest jih je v Cerknici.

■ Poleg teh delujejo še druge skupine: župnijska Karitas, molitvena skupina, skupina za samopomoč, biblična skupina, šola za kitaro, dramska skupina, tečaj italijanščine, dve občasni mladinski skupini in še bi se kaj našlo.

■ **Počitnice na Uskovnici in v Ankaranu**

Cerkniška župnija prireja kar nekaj programov na Uskovnici, kjer potekajo razni programi za birmance, skavte, predvsem pa je znan tečaj *Uskovniški tedni*, ki se ga udeležijo mladi iz vseh koncev Slovenije. Poleti pa veliko mladih odide tudi v Ankaran na počitnice skupaj z župnikom in kaplanom.

Marko

Sprejmite Kristusovo luč

Adrijana Puc, 1. mesto na foto natečaju postne akcije

Ustavi se ob sliki,
premišljuj, kaj ti govori!
In potem ob sliki zapiši molitev ali pesem
ali razmišljanje in jo do 15. junija
pošlji na naslov
Salezijanskega vestnika (glej na str. 3).

Glosa o luči

*Mleko, ki prenavlja čase,
luč prižge, ki svetu sije
in stori, da klas vzklije
v sad, ki ljubo drugim da se.*

Tema. Mrak. Prelēti vešče.
Trgajo kostem poguma,
pijejo krvi razuma,
srce stiskajo med klešče.
Duše puščajo pa tešče;
polja že rodijo klase,
prazne, ker so s'jali zase
žanjci. Padle veke, solze,
jok v kesu le pomolze
mleko, ki prenavlja čase.

Mleko kesa pač ni žito.
Bistre pa oči otroka,
ki željan je sreče soka,
zablestijo, ko umito
dušo, res veselja sito,
luč prežari, ko ga pije.
Smeh nedolžni, živi zlije
v sive ulice vsakdana:
prepodí v srcu vrana,
luč prižge, ki svetu sije.

Vranje perje v kotanjah
duše se nabere. Šara.
Vendar pa skoz' okna stara
žarek sije. Kot v sanjah.
In v temne sobe špranjah
črne saje sreča umije.
Sonce, ki se sebi skrrije,
zažari v vsem sijaju.
Kaže pot na temnem kraju
in stori, da klas vzklije.

V temi čisto mala lučka
zrasem, ko sem s tabo žarek,
padem, ko ti kopljem jarek,
ljubim, ko sem zate pručka.
Sence prepodila štručka
kruha bo, ki s klasa zrasede
sredi srca sončne jase.
Brat tako nikdar ni breme,
voda je, da vzklije seme
v sad, ki ljubo drugim da se.

Marko Rijavec

1. mesto na literarnem natečaju
postne akcije – poezija

Jaz sem

Nekdo se približuje moji hiši.
Prestrašeno pogledam
in vidim njega, ki pravi:
»Ne boj se, jaz sem!«
Odprem okno,
zatem pa ga spustim
še v svoje srce.
Verjamem in zaupam,
da je dober,
zato se ne bojim,
da bi me speljal na kriva pota.

Anita

Bodimo sonce

Sameva stara nizka hiša,
pomladno sonce greje jo,
življenje novo se prebujajo
in ptice v krošnjah ji pojo.

Bog ve, če morda za tem oknom
nekdo neskončno sam živi,
želi vsaj malo si topline,
besede upanja, dlani?!

Bodimo sonce mu v samotni,
mogoče išče on Boga,
v dobroti naši Ga spoznal bo,
v koticu skritega srca.

Cilka

Prispodobna o soli in luči

VI STE SOL ZEMIJE
ČE PA SE SOL POKVARI,
S ČIM NAJ SE OSOLI?
NI ZA DRUGO,
KAKOR DA SE VRŽE PROČ
IN JO LJUDJE POHODIJO.

VI STE LUČ SVETA.
MESTO, KI STOJI NA GORI,
SE NE MORE SKRITI.

SVETILKE TUDI NE PRIŽIGAJO
IN NE POSTAVLJAJO POD MERNIK,
TEMVEČ NA PODSTAVEK,
IN SVETI VSEM, KI SO V HIŠI.

TAKO NAJ VAŠA LUČ
SVETI PRED LJUDMI,
DA BODO VIDELI VAŠA DOBRA DELA
IN SLAVILI VAŠEGA OČETA,
KI JE V NEBESIH.' MT 5/13-16

**SI V SVOJEM
MLADOSTNEM ISKANJU
ZASLUTIL/A
POSEBEN KLIC?**

Informacije o raznih
oblikah odgovora
na Gospodov klic
dobiš osebno,
po pošti ali po
telefonu.

Janez Potočnik
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
tel.: 01/427-30-28
e-mail: janez.potocnik@salve.si

Matjaž Knez

Ko ti don Bosko zleze pod kožo

Matjaž pravi, da so povsem običajna, povprečna in nič kaj izstopajoča mariborska družina. Poleg mame Dragice in očeta Darka ima še starejšega brata Andreja. Oče in mama svoje dopoldneve preživljata v službi in skrbita za materialno blaginjo družine, fanta pa sta študenta. Andrej študira laično teologijo, Matjaž pa se spopada z defektologijo na Pedagoški fakulteti v Ljubljani.

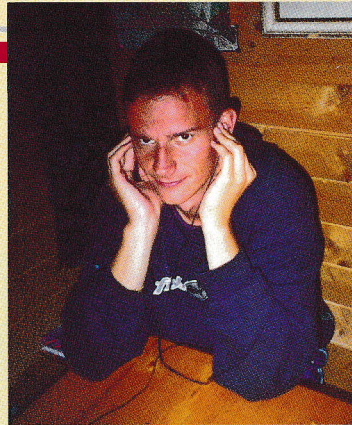
● Posebno mesto v vaši družini ima glasba

Mama je nekoč igrala violino. Oče je v svojih najstniških letih preigral mnogo rocka, sedaj le še občasno za užitek in sprostitev vzame v roke svojo kitaro. Brat Andrej igra kitaro in bas kitaro, sam pa sem končal srednjo glasbeno za moj prvi instrument – klarinet, sicer pa rad poprimem tudi za druge instrumente, med katerimi mi je najbližja kitaro. Veliko nam pomenijo skupni izleti, sprehodi,

počitnice in potovanja po Sloveniji in izven njenih meja. Še ena stvar nam je skupna: delo z mladimi, delo za mlade. In prav tukaj je naša družina povezana s salezijanci.

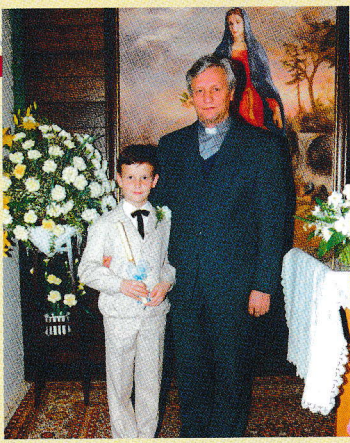
● Tvoja družina prihaja iz župnije sv. Janeza Boska

Hja, to je tista salezijanska župnija, ki še vedno nima svoje cerkve. Imamo pa majhno kapelo, živo Cerkev, Vlak veselja, društvo SMC-MB, ... in vsak izmed nas daje košček sebe v vse to. Oče je

pevec v pevskem zboru. Mama je katehistinja, kakšno leto prevzame tudi vodenje birmanske skupine. Tako mama in Andrej sta člana ŽPS in bralca Božje besede, Andrej pa dela tudi kot tajnik društva SMC, je animator, katehet ... Sam sem bil nekoč vodja ministrantov, član raznih vokalnih in instrumentalnih zasedb, animator SMC; sedaj, ko sem na študiju, pa se je moja aktivnost preselila v Ljubljano. V domači župniji le še ob praznikih kdaj pa kdaj ministiram ali zapojem v zboru. Še vedno pa sem aktiven v domačem društvu, »moj projekt« pa je organizacija festivala duhovne ritmične glasbe. V Ljubljani poučujem kitaro v glasbeni šoli Rakovnik, sem pa tudi animator na Us-

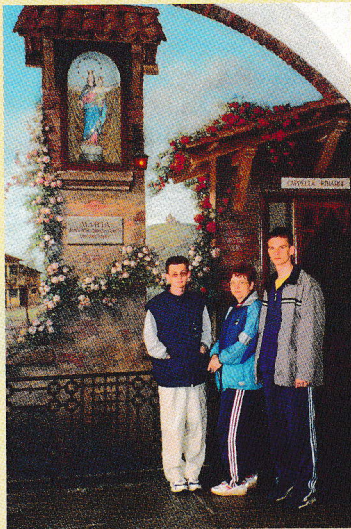

kovniških tednih ali postnih duhovnih vajah. In konec koncev, živim na Rakovniku. Pa da ne bo izgledalo kot reklama za dejavnost naše družine, si raje postavim tole vprašanje: Zakaj to sodelovanje in kaj to pomeni naši družini? Odgovor se mi zdi tako preprost: ko ti don Bosko enkrat zleze pod kožo, se ga ne moreš in ne želiš več znebiti.

● **In kakšno je bilo tvoje srečevanje z don Boskom?**

Vsak izmed nas ga je spoznaval na svoj način. Spomnim se stripov, ki sem jih prebiral kmalu za tem, ko sem začel brati. Andrej je domov prinašal številne knjige o njem. Proučili smo ga teoretično in ga živeli v praksi.

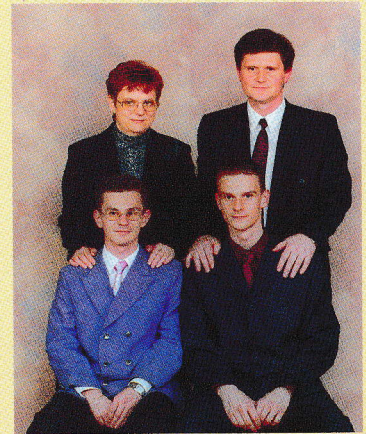

Večkrat smo bili v njegovih rojstnih krajih, enkrat kot družina, pa s skupino animatorjev. Največ pa nam je pomenilo in nam še vedno pomeni druženje s salezijanci. Prijateljski odnos, odkritost, ure in ure prijetnih pogovorov ob kavi, skupni dogodki, vzponi in padci, ideje, zamisli, molitev in maša, prosti čas, igra in petje ... To ni le odnos do salezijancev, ampak tudi stil odnosov v naši družini.

● **Družina? Kako se počutiš v njej, kaj ti pomeni?**

Družina je zame seveda še nekaj več, nekaj globljega, močnejšega. Lepo je kot team delati za mlade, lepo je skupaj obhajati mašo, a tega, kar mi da nedeljsko skupno kosilo, ko smo za mizo le mi štirje, je nekaj povsem drugega. Ko smo bili še mlajši, si je mama vedno prizadevala, da smo vsaj enkrat na dan sedli skupaj za mizo. V sedanjih časih pa je nedeljsko kosilo eden redkih trenutkov, ko smo vsi skupaj, zato ponavadi traja več kot uro. Naša družina ni celica, v katero bi prihajal s strahom ali zadržki. V njej se sprostim; rad sem tukaj in dobro se počutim. Tukaj doživim marsikaj lepega, se nasmejim tako, da me boli trebuh, pa tudi jokati upam pred temi ljudmi. Čudovito je vedeti, da bom neke lahko brez zadržkov predstavil nove ideje. Če mojim ne bodo všeč, bodo to povedali, me skušali usmeriti, vsekakor pa me bodo poslušali, tehtali moje argumente in mi pustili svobodno voljo. Tukaj najdem spoštovanje, tukaj najdem ljudi, ki jim zaupam. Ko bom utrujen in nerazpoložen, bodo pravi moji najbližji tisti, ki bodo poskušali najti rešitev, da se spro-

stim in da bom lahko svoje akumulatorje napolnil z novo energijo. Zdi se mi, da se znamo pogovarjati, si prisluhniti, predstaviti mnenja in poglede in skupaj iskati odgovore na vprašanja. To je zame čudovito. Ko sem dobre volje, jim lahko dam svoj smeh, svojo pesem, in ko sem popolnoma na tleh, bom prav v krogu teh ljudi najprej slišal besede, da me imajo radi.

Družina je zame tista, ki mi je pomagala, da sem postal to, kar sem. Nikoli ni manjkalo vzpodbude za razvijanje talentov. Iz dneva v dan sem se tukaj učil odnosov med ljudmi. Ob pogledu na starša, ki bosta letos praznovala srebrno poroko, sem dobil zgled zdravega odnosa med zakoncema. Brat zame ni ovira na poti k temu, da bi imel vse in sotekmovalnost v boju za naklonjenost. Na nek način je moj prijatelj, dobra družba in odlični sodelavec na vseh področjih. Vsakdo izmed nas je drugačen in edinstven in skupaj se dopolnjujemo. Vsakdo igra svoj instrument, a skupaj smo uglašeni.

Ko zrem v prihodnost, bi si želel, da bi si tudi sam ustvaril takšno družino, v kateri živim sedaj.

s. Marjeta Zanjковиč, Madagaskar

Za najrevnejše

BETAFO, 13. 1. 2003
Čisto odkrito povem, da se mi zdi vedno manj pomembno, kar sem morda le po veliki Božji milosti uspela narediti. Ko sem pred 17 leti prišla na Madagaskar, sem imela občutek izredne pomembnosti, posebno še, ker se je veliko bolnih, bednih obrnilo v naši ambulanti. Danes se mi zdi smešno, kar je bilo storjeno za druge, a morda zelo, celo neizmerno pomembno za mojo osebno rast in zorenje. Vedno bolj sem prepričana, da je le Bog, ki rešuje; gotovo se nas poslužuje, a predvsem zato, da tudi nas odreši in reši.

V Betafo sem že četrto leto. Pred tem sem bila v Manazaryju med "hribi očiščevanja", mislim na podeželski kraj, izgubljen za desetimi gorami, kjer sem pet let izkusila samoto in celo "zavrženost od Boga". A to je bil kraj, kjer sem se rodila za pravo misijonsko poslanstvo. Brez nedeljske maše, brez moje ambulante, ki bi me naredila pomembno med ljudstvom, ki sem ga iskala po hribih in dolinah, med peščico mamic, ki sem jim skušala s svojo vedrino do-

povedati, da je življenje kljub vsemu lepo in dragoceno zaradi vere v Kristusa Odrešenika.

Ko so me od tam odpoklicali, mi ni bilo težko iti na "boljše", kar se tiče kraja, manj seveda dela. Naredili so me za "odgovorno" te skupnosti in mi zaupali predvsem dekleta, bodoče malgaške HMP in to je moje prvenstveno poslanstvo v tem kraju.

Betafo je druga največja postojanka HMP na Madagaskarju. Spada v škofijo Antsirabe, 22 km oddaljeno mesto, drugo po velikosti na Madagaskarju. Imamo veliko šolo – 800 otrok; obrtno šolo za dekleta – 150 deklet; notranje gojenke – študentke in delavke – 90. Odgovorne smo za župnijsko katehezo otrok in odraslih, lepo obiskan nedeljski oratorij in seveda 11 kandidatinj – naše upanje. V 17 letih nas je ljubi Bog obdaroval z 11 sestrami domačinkami (le ena ima večne zaobljube), s 5 novinkami, 5 postulantkinjami, 6 aspirantkami in 5 pripravnicami. Zaenkrat majhno krdelce, ki pa vztrajno narašča.

Betafo šteje približno 12.000 prebivalcev; 20% naj bi jih bilo ka-

toličanov, drugi so protestanti in pogani. Ob nedeljah je pri dveh mašah cerkev nabito polna, pa niso vsi navzoči; če bi prišli vsi, bi morali imeti štiri maše. To je zelo delovno ljudstvo. Živijo od poljedelstva in živinoreje. Način obdelovanja je zelo primitiven in zelo počasen. Večina še vedno uporablja le lopato.

Naša navzočnost med tem ljudstvom je pozitivna in lepo sprejeta. Radi sodelujejo z nami, posebno mladi kot animatorji na vseh področjih. V okviru šol skušamo dati dekletom možnost, da se usposobijo kot žene in matere ter se pripravijo za življenje v zakonu. Sprejemamo najrevnejše s podeželja. Večina potrebuje pomoč od zunaj, ker jim starši ne bi mogli omogočiti študija.

Kar se tiče politike, pa ste najbrž obveščeni. Šestmesečna lanska kriza in njene posledice bodo še dolgo pestile to že prej revno ljudstvo. Časi se spreminjajo in živimo v velikem upanju, da se bodo razmere izboljšale. Bog daj!

Vsem želim obilo blagoslova in veliko potrpežljivosti pri delu. Hvala za vse, kar storite za misijone in za nas misijonarje.

Spominjam se vas v molitvi in se tudi vam priporočam v molitev.

Goma, ob prazniku mizarjev v njihovi delavnici

Danilo Lisjak, Kongo

Posledice strahot

GOMA, CVETNA NEDELJA 2003

Pozdravljeni, prijatelji v domovini! Slišite o boleznih in vojni v Kongu. Zaenkrat je to še vse daleč od nas, bolj na severu. Pač pa je v našem centru – zavetišču sedaj že 1300 mladih in še 300 notranjih otrok. Blažimo posledice vseh strahot le slabih 200 km severno od nas. Veliko otrok vojakov je pobitih. Ljudje bežijo na vse strani in so večkrat plen vseh vrst paravojaških tolpa. Našemu rednemu delu z revno mladino in sirotami se vsak dan pridruži še 300 podhranjenih, otrok samohranilk, največ iz poligamije, ki je najbolj zgovorno znamenje vojne z vsemi posledicami (posilstva, ropi, strahovanja, bolezni, lakota, brezup...).

In seveda vseh vrst sekt, ki me že vsako jutro pred peto z bučno reklamo vržejo iz postelje, čeprav so še zelo daleč. Ena sekta se celo imenuje Mungu samaki – bog riba. Kaj vse premo-

re človeška mizerija. Hvala Bogu, tudi Slovenija blaži rane našega krutega okolja s svojo redno pomočjo. Obeta se načrtna akcija slovenske Karitas, ki bo spet poslala pomoč v Afriko v zaboju. Veliko pomoči so mladi zbrali po solidni organizaciji Radia Ognjišče in Misijonskega središča Slovenije na pustno soboto v Šenčurju na Gorenjskem. Tudi v slovenskem zamejstvu, Kanadi in Ameriki me še niso pozabili. Sam pravim, da Očetova roka nikdar ne pozabi najbolj odrinjenih in pomoči potrebnih. Tudi misijonom v notranjosti pomagamo, saj se ob mizi, kjer je veliko otrok, še vedno najde na desetine tistih, ki pridejo s poti.

Vsak mesec predamo name-nu tudi kakšno novo prepotrebno stavbo. Pet učilnic nove osnovne šole je že v uporabi od konca februarja. Prejšnji teden smo pokrili dve spalnici za najmanj 100 otrok. Konec maja dokončamo še eno spalnico in novo ambulanto. Potem je na

vrsti nova kuhinja z jedilnico in s skladišči za hrano. Slovenska trikraljevska akcija otrok nam za prihodnje leto obljublja postavitev doma za naše deklince sirote, ki bodo za kakšnih 100 m oddaljene od internata fantov.

Tako, veliko načrtov po previdnosti Krmarja in ne vulkana. Vsem se zahvaljujem za vsako obliko pomoči, za zaupanje, simpatije in klicanje Božje navzočnosti nad naše otroke, tako preizkušane od grozot vojne in vseh njenih posledic. Vsak dan vas vključujem v Jezusovo daritev in v skromne molitve. Tudi vam se priporočam v molitev, saj za vse to delo potrebujem trdnega zdravja in modrih odločitev kot vsak oče in vsaka mati v družini. Ostanimo še naprej v navezi dobrote. Verjemite, veliko dobrega naredite, čeprav vam ni dano videti. Sam pa imam to srečo, da vidim tudi z "vašimi očmi – duše".

Lep pozdrav in še enkrat; v oktobru morebiti nasvidenje.

Marija,
kako zelo te ljubim! Kaj naj ti dam v zahvalo, da si me rešila v prometni nesreči, da si me rešila strašnega trpljenja oz. bolečin smrti? Marija, gotovo si bila ti tisti trenutek pri meni s svojo milostno roko in me čuvala. Marija, ti veš, da še ne smem umreti. Še moram živeti za svoje otroke, da bi bili tudi oni srečni in te kot mater ljubili. Otroci so šli v svet, srce je sicer z njimi, a sama ne morem biti vedno ob njih. Zato te prosim, o Marija, čuvaj jih, da se ne izgubijo v slabi družbi.

Rozina

s. Milika Zadavec, HMP, Izrael

Na ozarah svetih krajev

JERUZALEM,
VELIKA NOČ 2003

Naključje je hotelo, da sem pred cvetno nedeljo v Jeruzalemu pred Božjim grobom spet srečala skupino slovenskih romarjev. Blagodejno se me je dotaknila slovenska

beseda, ko sem jo zaslišala.

Ob stoletnici prihoda salezijancev v Jeruzalem pa nas je, bilo je 5. aprila, tudi sestre družbe Hčera Marije Pomočnice obiskal vrhovni predstojnik don Boskove družbe. S sestro Julijano, madžarskega rodu, sva ga presenetili s šopkom rož iz našega vrta in z jeruzalemsko svečo. Predstojnik je šopek podaril Božji Materi Mariji na Kalvariji za našo družbo, svečo pa je prižgal na Grobu v spomin na sobrate salezijanske družbe po vsem svetu. Povedal je, da salezijanci prorbujajo duha Vstalega Kristusa.

Vsredo, 9. aprila, sem s skupino učiteljic in z otroki krščanskih staršev poromala na Sveti grob, kjer smo si po svoje ustvarili praznovanje cvetne nedelje; otroci so imeli v rokah oljčne vejice, doma smo temu rekli butarice. Vstale-

ga Kristusa smo prosili za mir v svetu, predvsem pa v naši bližini - v Iraku in Siriji. Naši otroci so vsi za mir, vsi so "mironosci", pacifisti; s seboj smo imeli tudi zastavo mavrice, to je mir, pace, peace, salam, shalom. Ko smo prispeli do tiste marmornate plošče, to je na kraj, kjer je bilo po izročilu maziljeno Jezusovo truplo, sneto s križa, so otroci kar sami od sebe poklekli ter začeli poljubljati ploščo. Ne učiteljice ne jaz jih nisimo spodbujale k temu dejanju. Njihova mavrična zastava je bila kot tisti bel prt, v katerega je bil položen Kristus - utelešen mir. Po kratkem postanku smo se priključili procesiji romarjev, ki so se vrstili mimo Božjega groba. Bila je tišina, romarji so šli dostojanstveno in z vso spoštljivostjo ob grobu, ko pa so prišli otroci, so dvigali oljčne vejice ter spontano molili: Jezus, podari nam mir. V arabščini to zveni nekako takole: Ja rab, atina salam - nočemo več vojne. Stražarji Božjega groba, frančiškani in grški pravoslavci, varuhi tišine in dostojanstva na svem kraju, so vpričo tega umolknili, nihče jih ni utišal, pustili so jih, da so molili na svoj otroški način. Skupaj z romarji so bili ganjeni, namesto, da bi jih okregali, češ kaj motite molk svetega kraja, so se jim še sami pridružili ter z otroki

molili: Gospod, zaradi molitve teh nedolžnih otrok te prosimo, podari nam mir, zedini nas, da bomo vsi eno, podari nam sožitje. Videali smo, da so tudi izraelski policajji ob tem prizoru prisluhili ter z vso naklonjenostjo opazovali otroke ter njihovo spontano molitev.

Naslednji dan so otroci sept prišli v šolo. Paolino, Filipinko, je mamica pripeljala v vrtec; mlado mamico sem vprašala, če ji je hčerkica kaj pripovedovala o dogodku prejšnjega dne. Nekaj da je pripovedovala, vendar je ni čisto razumela. Obrnila sem se k Paolini in jo po angleško vprašala: »Paoline, what you have done yesterday? Kaj se je včeraj zgodilo? Kaj si naredila skupaj z drugimi?« Z vsem žarom je odgovorila: »I kissed Jesus my Lord. Jaz sem poljubila Jezusa, mojega Gospoda!« Česar Marija Magdalena tistega vstajenjskega jutra ni smela narediti, je naredila mala Paolina. Saj ne vem, kaj so doživljali otroci, kako so se tisti trenutki ob Božjem grobu dotaknili njihovih dušic. Ko smo se oddaljevali od svetega kraja, so se otrokom približali bratje redovniki in duhovniki, jih ustavljali ter se z njimi skušali pogovarjati, ganjeni nad prizorom pri spominski plošči ... To je bilo prav tisti dan, ko so v Bagdadu padali Saddamovi kipi.

Gospod MIRKO JERALA, salezijanski sobrat pomočnik, doma iz Podreče pri Vodichah. V rakovniških obrtnih šolah je pred 2. svetovno vojno postal krojaški mojster. Pred dobrimi 50-imi leti je odšel misijonarit v Čile. V tej južnoameriški državi je v skupnosti Talka pred meseci slavil 60-letnico, biserni jubilej redovnih zaobljub.

60 let z don Boskom ^{Talka, ČILE}

Za salezijansko šolo v Talki (Čile) je bil 31. julij 2002 zelo pomemben dan: eden najbolj zaslužnih osebnosti, ki že nad 47 let deluje v tej šoli, je slavil 60-letnico redovnih zaobljub. Pred 60 leti je g. Mirko Jerala v domači in zanj danes daljni Sloveniji velikodušno odgovoril Gospodovemu klicu in se v don Boskovi družbi posvetil vzgoji mladine kot sobrat pomočnik. Pol stoletja je preživel v Čilu.

Največje zadoščenje mu je, da je pomagal oblikovati številne odlične mojstre v krojaški

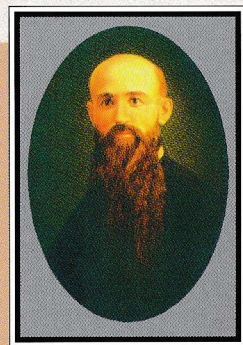
umetnosti. Slovesnosti so se začele 14. avgusta s slavnostno akademijo, pri kateri je sodeloval celotni zavod »El Salvador« (Odrešenik) in gojenci glasbene šole.

Praznovanje so nadaljevali v nedeljo 17. avgusta s slovesno zahvalno mašo, ki jo je vodil višji predstojnik Natale Vitali. Od vsepovsod so prišli številni bivši gojenci in prijatelji g. Mirka. 29. avgusta, ob prazniku province Talka, pa je guverner province Jorge Navarrete sobratu Mirku izročil *Nagrado za zasluge* za 47 let vzgojne službe v

provinci. Vse to se je vršilo v univerzitetni dvorani mesta Talka, kjer so bile navzoče najvišje osebnosti province. Prišel je tudi prejšnji predsednik republike Čile, kar je bilo slavljenču še v posebno čast. Posebno odlikovanje mu je izročil tudi župan mesta Talka, praznovanj pa se je udeležil tudi škof mesta Talka ...

Na večer je svojemu mojstru Mirku več desetih bivših gojencev pripravilo simpatično večerjo sredi mesta. Nekateri so prišli prav iz Santiaga.

*povzeto po
čilskem Salezijanskem vestniku*

V »KEREČEV SKLAD«

za salezijanske misijon(ar)je ste od 1. marca do 30. aprila 2003 darovali: Boršič L., Cankar F., Čeferin M., Drobnič J., Drolec J., Ferkolj M., Gyergyek M., Hribernik P., Jesih T., Koselj A., Marinkovi, Meglen I., Mlinar I., Mulec I., Pajnič M. 2x, Povirk M. 2x, Rebec K., Rigler A., Solar J., Tudjina J., Vamberger M., Vukan M. 2x, Zeličevi 2x, Zorčec A., Živic S. in drugi neimenovani dobrotniki. Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar **osebno** na Rakovniku, po **poštni nakaznici** oziroma na **transakcijski račun** Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

Sto let pod Marijinim plaščem

Zgodilo se je 26. aprila 1903. Salezijanci na Rakovniku so dobili svojo mamo. Nič več niso bili sirote. Mednje je stopila Ona, ki je mogočna priprošnjica, pomočnica in varuhinja. Kip Marije Pomočnice je tako prišel na Rakovnik kar pet let, preden je bila do prve faze zgrajena cerkev, in kar 21 let prej, preden je bila cerkev dokončana. Že kar od začetka je hotela varovati in spremljati delo svojih don Boskovihih sinov. Blagoslov kipa je opravil velik salezijanski sotrudnik kanonik Tomaž Kajdiž.

Skoraj istočasno je bila 17. maja 1903 v Turinu okronana Marija Pomočnica, ki jo je v oltar veličastne bazilike dal postaviti sv. Janez Bosko. Slovesnost okronanja je opravil kardinal nadškof Richelmy ... Teh velikih dogodkov se spominjamo tudi na Rakovniku. Zadnjo nedeljo v aprilu smo prižgali 100 sveč in jih položili na Marijin oltar. Pred tem pa smo v župnijski dvorani prisluhnili trem kakovostnim predavanjem. Salezijanec prof. dr. Bogdan Kolar je spregovoril o zgodovini češčenja Marije Pomagaj oz. Marije Pomočnice na Slovenskem. Sestra Marija Žibert, HMP, je spregovorila o don Boskovi drzni zamisli slike Marije Pomočnice. Mlad salezijanski duhovnik Miran Sajovic pa je tema dvema predavanjema dodal zanimivo temo o ikonografiji in češčenju svetnikov, zlasti Marije.

Ob koncu maše smo v cerkvi zapeli Marijine litanije, prof. Tone Ciglar pa je pred Marijo Pomočnico prebral čudovito zahvalno molitev njej v čast. Uvod te molitve naj bo tudi vsem vam v spodbudo:

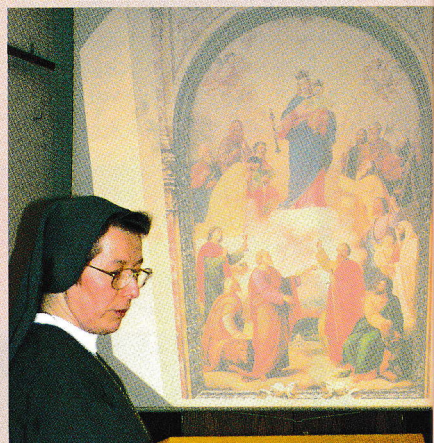
Ob 100-letnici tvoje milostne navzočnosti med nami priznavamo, kot je izpovedal sv. Janez Bosko: Marija, ti si nas tukaj vedno varovala na izreden način, tudi s pomočjo čudežev. Ti si bila naša ustanoviteljica in ohranjevalka vseh naših ustanov. V tem svetišču ni ene opeke, ki ne bi bila znamenje tvoje pomoči. Prav na vsakem koraku smo uvideli, da si ti naša dobra Mati. Vse milosti, ki smo jih prejeli iz nebes, smo jih po tvojem materinskem posredovanju. Ti si nam doslej vedno pomagala; tudi v prihodnje boš naša Pomočnica. Kdor je zaupal vate, ni bil nikdar razočaran.

S tem zaupanjem nadaljujemo na Rakovniku »živeti in delati« tudi danes. Njej izročamo tudi težko, odgovorno in finančno zahtevno obnovo Rakovnika. Kako simbolno: na vigilijo dneva 100-letnega spomina je bila podpisana pogodba z arhitektom, ki bo v kratkem času pripravil projektno dokumentacijo za obnovo stavbe A, nekdanje tovarne pletenin oz. salezijanske poklicne šole. Če Bog da, se bodo z jesenjo začela obnovitvena dela na tej stavbi.

Seveda pa se obenem veselimo dveh novih maš, diakonskega posvečenja v jeseni ... Hvaležni smo vam za vsak dar, za vsako spodbudo, za vsako lepo misel, za vsako molitev in spomin pri Gospodu. Tudi mi smo z vami, še posebej vsako soboto pri maši ob 7.00, ko molimo za vse člane mašne zveze, za naše dobrotnike in prijatelje.

Želimo vam lep mesec maj. Naj Gospod na Marijino priprošnjo blagoslavlja vaša življenja, vaša prizadevanja in vaše molitve.

Janez Potočnik, ravnatelj salezijanskega zavoda Rakovnik

Iz kronike

Salezijanskega zavoda na RAKOVNIKU
Zvezek 1942-1971

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 1. marca do 30. aprila darovali:

Bedenkovi, Blumauer C., Bojanovič M., Boršič L., Božič A., Božič Z., Brecelj B., Burgar A., Butalin A., Cankar F., Čemažar N., Černe S., Dolinšek A., Ferjan A., Francelj N., Gaber J., Grbec M.S., Grdadolnik I., Gyergyek M., Hočevar A., Hribar V., Hribernik P., Hurley E., Ivkovič L., Jamnik R., Jeglič M., Jerebic A., Judnič Z., Jurca M., Knap A., Kokalj F., Košir M., Kotarjevi, Krampač M., Kranjc C., Kranjc J., Kranjčan H., Krese M., Kryl J., Kržišnik K. 2x, Kukanja B., Lavrenčič P., Lenarčič F., Leskovčevi, Luštrek M. 2x, Malahovsky N., Mavrič M., Metelko A., Mir L., Mirt A., Mirt A. J., Mivšek I., Moškon M. 2x, Mrgole J., Mrzel S. 2x, Oblak M., Oceppek T., Ošaben L., Otoničar M., Peččak J. K. M., Pečlin A., Perušek M., Petelin M., Pirš M., Plavc Z., Plevčak M., Podgoršek F., Podržaj F., Popič A., Praper S., Presečnik M., Prisljan J., Prosen M., Pšeničnik G., Purgaj A., Rajšp Stopar, Rebec K., Rebec M., Retuznik N., Režonja M., Sajko A., Sajko J., Samec A., Savšek T., Simičičevi, Slatinšek M., Solar J., Sopotnik V., Starman T., Strašek P., Stržinar V., Suhadolnik J., Ščap M., Šerbak A., Škerlavaj B., Šket J., Škrabec J., Šolar A. 2x, Šorn J., Talijan F., Turniški A., Vrbnjak A., Vukan M., Vukan M., Zalesnik J., Zupančič U., Žabkar J., Žoharjevi, Žveglič M. 2x. in nekateri neimenovani dobrotniki. Vsem darovalcem iskrena hvala.

Bog povrnil!

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na **naslov:**

Salezijanci, Rakovniška 6

1000 Ljubljana.

TRR 24200-9004141717, sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila ali pa prosite poštne in bančne uslužbenke, da pri sebi res vpišejo namen plačila.

MAJ 1947 – DECEMBER 1947

23. maj. Upravnik Dijaškega doma Ivana Cankarja (bivše Marjanšče) je prišel po gojence. Nekateri so se razšli domov ali k sorodnikom, ostali, ki niso imeli iti kam (10), so šli v internat. Slovo je bilo žalostno. Potrti so korakali za vozom, ki je peljal njihove kovčke.

24. maj. Dopoldne, prav na Marijin dan, smo prejeli odločbo Višje stanovanjske komisije, s katero se je odrejela »izpraznitev vseh prostorov razen gospodarskega poslopja«. Da bi se priprave praznika nemoteno vršile, je g. inšpektor razglasil žalostno vest šele po večerji. Po odločbi lahko bogoslovci zaradi teološke fakultete ostanejo v Ljubljani, vsi ostali salezijanci pa naj bi se preselili na Kapelo in na Škrljevo.

3. junij. Da ne bi bili iznenadeni s prisilno izselitvijo, smo se začeli polagoma pripravljati. Vse postelje, modroce in nočne omare, ki so bile na raznih podstrešjih, smo prodali prosvetnemu oddelku MLO ... Vse knjige iz knjižnice in razne druge inšpekcijske stvari smo prenesli na oba kora v cerkvi.

5. junij. Pritožba proti odločbi, ki odreja preselitev bogoslovcev, zavrnjena kot neosnovana ... Zaradi zavrnitve pritožbe je nastala še večja potreba, da se čimprej razpošlje in razproda vse inventar, ki ga nimamo kam dati. Precej stvari smo poslali na Škrljevo ... in na naše župnije, kjer nimajo potrebnega pohištva.

15. julij. Prejeli smo zopet odločbo Stanovanjskega oddelka, s katero se je odrejela »prisilna izpraznitev«, ki naj bi se pričela v četrtek 17. julija ob 8. uri zjutraj. Po tej odločbi smo izgubili vsako upanje. Začeli smo priprave za izselitev.

17. julij. Zadnji termin za izselitev. Ker nismo šli sami, so prišli zastopniki stanovanjskega odseka in narodne milice in izvedli izpraznitev. Dva avtomobila sta vozila naprej v semenišče ves inventar bogoslovcev, potem pa na Škrljevo. Vsi smo bili žalostni, a si nismo mogli pomagati. Pri izpraznjevanju prostorov so pomagali kaznjenci iz ljubljanskih zaporov.

23. julij. Ker se je z izselitvijo skrčilo število duhovnikov, se je skrčilo tudi število maš ob delavnikih.

Koncem julija se je v izpraznjene prostore vselila Narodna milica, ki nam je odstopila sobice ob vhodu na levi, kor in sobe v pritličju nove stavbe do stopnišča, ker se je hodnik prezidal tako, da nam je ostalo tudi eno stranišče. Po več dneh negotovosti smo si tudi mi uredili prostore, ki so nam ostali.

Vsi smo bili hvaležni Mariji Pomočnici, da nam je ob svojem svetišču še nadalje zagotovila stanovanja.

1. oktober. Prišle so gojenke medicinske šole (okrog 40) in so se naselile v prostorih, kjer so bili prej vojaki.

27. december. God g. inšpektorja. Ob pol devetih zjutraj so prišli organi UJV in začeli preiskavo po celem zavodu, ki je trajala do petih popoldne. Duhovniki so bili tudi zaslišani. Ves čas preiskave so bili vsi v sobi g. inšpektorja ... Ob pol šestih zvečer smo šli h kosilu. Apetita ni bilo ...

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika,
člani Mašne zveze
in molivci za duhovne poklice

Avguštin Cilka, Reteče
Bartol Fani, Loški Potok
Črv Milica, Tolmin
Debevec Ana, Begunje pri Cerknici
Dobravac Marija, mati salez. duh.
Drofenik Marija, Kačji Dol
Ferjan Franc, Ribno
Habjan Francka, Škofja Loka
Hanžel s. Alfonza, Ormož, križniški red
Hirm Barbara, Apače na Kor. (AT)
Horvat Gizela, Žižki
Hren Frančiška, Potok
Hribar Neža, Domžale
Hvala Ana, Gor. Trebuša
Jager Marija, Dramlje
Jankar Marija, Špital na Kor. (AT)
Kocmur Poldka, Šentlovrenc
Kodrič Cili, Ljubljana
Kores Marija, Kokarje
Kovač Karel, Maribor
Mehle Marija, Ljubljana
Mesarič Marija, Brattonci
Mostar Marija, Šentvid pri Stični
Ogrizec Štefan, Podplati
Podbregar Aleksandrina, Vransko
Pušnjak Terezika, Ljubljana
Rožman Kristina, Murska Sobota
Selan Stanka, Ljubljana
Sobočan s. Elizabeta, HMP
Šoštaric Terezija, Babno Polje
Špilak Ivan, Žižki
Troha Ivana, Babno Polje
Truškovec Angela, Izola
Turnšek Avgust, Ljubljana
Vidovič s. Anunciata, Ormož, križn. red
Vojska Pepca, Mengeš
Wagner Nikica, Ljubljana
Zakrajšek Marija, Lačja vas
Zupančič Štefka, Škofja Loka

S. Elizabeta SOBOČAN, HMP

Elizabeta se je rodila v vasi Trnje (župnija Črensovci v Prekmurju), 20. novembra 1907. Kmečki starši so sprejeli osem hčera kot Božji dar. V sosednji vasi so imele sestre franciskanke solo in zdi se, da je prav ob srečanju z njimi začutila Božji klic po popolni posvetitvi v redovnem poklicu. Na izbiro redovne družine pa je gotovo vplivala tudi navzočnost salezijancev v bližnjem Veržeju.

Pri triindvajsetih letih je odšla v Turin (Italija). Čas začetnega oblikovanja je preživela v Nizzi Monferrato, kjer je izpovedala prve zaobljube 6. avgusta 1933, večne pa v Marseille (Franci-

ja) 5. avgusta 1939. Poleg redovnega pa je mlada s. Elizabeta čutila tudi misijonski poklic. Ker so se pokazale velike potrebe v Franciji, so velikodušni redovnici zaupale bližje misijone in tako je prišla kmalu po zaobljubah v francosko Nice, potem v Marseille Pastré in nato še v druge hiše tega mesta.

S. Elizabeta je za tiste, ki so jo poznali, podoba »močne žene« iz evangelija. Globoko je zakoreninjena v Kristusu, vedno v skrbi za brate in sestre, vzor preproste salezijanke z don Boskovo apostolsko gorečnostjo ... Zaznamovala jo je misijonska gorečnost, ki jo je vodila do otrok, mladih, posebno do najbolj ubogih. Kaj vse je podarila tistim v Marseille »le Redon« in tistim v Nice preko oratorija, verouka, poletnih počitnic v hribih, praznikov! Zelela je, da bi bili vsi zadovoljni in zato je prosila miloščino v trgovinah, da bi lahko revni otroci dobili za božič darilo. Dekletom je zaupala odgovornosti, obiskovala je družine. Ni gledala ne na čas, ne na težave ... da je le omilila kakšno trpljenje. Ko se je vrachala domov, je takoj poprijela za delo in se trudila, da bi razveselila sosesre.

Jezus je resnično središče njenega življenja. Bila je kontemplativna v akciji in je v molitvi našla moč za neutrudno delovanje. Njena mati jo je naučila ljubezni do Marije in njej je izročala vse otroke, ki so ji bili zaupani in ki jih je čutila kot svoje. Ko ni mogla več teči in delati, je veliko časa preživela v kapele in molila za mlade, za družine, za domovino, s katero je bila močno povezana. Umrla je v petek, 4. aprila 2003, v hiši HMP v Marseilleu (Francija).

povzeto po zapisu njene inspektorice

s. Alfonza Ana Hanžel

Bila je sestra križniškega reda in **rodna sestra salezijanca Antona Hanžela (1907-1963).**

Pogreb s sv. mašo je bil v četrtek, 24. aprila 2003 v župnijski cerkvi v Ljutomeru. Sestra Alfonza je bila rojena v župniji Mala Nedelja. V križniški red je stopila leta 1937 in leta 1942 naredila večne zaobljube. Do upokojitve je skoraj nepretrgoma delala v ormoški bolnici. Po upokojitvi leta 1965 se je preselila v Ljutomer in tam pomagala pri poučevanju verouka. Pozneje je rada poprijela za vsako delo v redovni hiši in v župnijski cerkvi. Letos, 10. julija, bi dočakala 95 let.

Marija Dobravac, mati salezijanskega inšpektorja Lojzeta Dobravca

V zgodnjih jutranjih urah po Veliki noči se je za vedno srečala z vstalim Odršenikom Marija Dobravac, mati salezijanskega inšpektorja. Mirno in skoraj neopazno, kot je živela, je tudi odšla v večnost. Kljub telesni oslabelosti je do konca ohranila svežino duha in opravljala svoje delo.

Rodila se je 28. maja 1922 v Velikih Blokah, kjer je preživela celo svoje življenje. Bila je še otrok, ko ji je umrla mama. Zanj in za tri brate je skrbeli starejša sestra Nežka. Po vojni je ostala na domu sama s sestro in očetom. Vsi trije bratje so bili odpeljani v neznan in se niso več vrnili. Padli so kot žrtve vojnega in povojnega nasilja.

Po poroki se je skupaj z možem Francem veselila rojstva starih otrok, od katerih je eden zgodaj umrl. Živela je povsem predana skrbi za družino in v veri črpala moč za prenašanje naporov. Posebno radost sta z možem doživljala, ko se je sin Lojze odločil, da stopi na pot duhovnega poklica in ko je leta 1980 slavil svojo novo mašo. Veselila se je tudi rojstva sedmih vnukov in pravnuka, ki so se vedno radi zbirali ob njej.

Bila je globoko verna in v veri vzgajala tudi svoje otroke. Ljubila je Cerkev, domačo in vesoljno, se z njo veselila in trpela. V svojem kraju je skrbeli, da je bila cerkev vedno urejena in okrašena. Zнала je povabiti ljudi k molitvi in v cerkev, mlajše pa tudi k dejavnemu sodelovanju pri bogoslužju. Z zanimanjem je prebirala verski tisk in ga vneto razdeljevala. Dokler je mogla, je rada poromala na Rakovnik in večkrat celo noč v molitvi prebedela ob Mariji Pomočnici. Bila je zvesta molivka za duhovne poklice.

Slovo od mame Marije je bilo veličastno. Dober teden po zaključku ljudskega misijona je bila župnijska cerkev na Blokah zopet polna. Ob škofu Uranu, ki je vodil pogrebno slavo, se je zbralo čez 50 duhovnikov. Bogoslužno slavo je izzvenelo kot velika zahvala Bogu in materi, ki je svojega otroka velikodušno darovala Cerkvi in salezijanski družbi. Naj počiva v Božji ljubezni!

K. N.

V MISLIH PRI MARIJI

Zahvaljujem se vam za prejetno pismo z voščili za velikonočne praznike. Tudi jaz vam želim vsem skupaj lepo preživete v tako lepem kraju, kot je Rakovnik. Lepo ste opisali program praznovanj do 25. maja. V mislih bom praznovala z vami, ker se s svojimi starimi leti praznovanje ne morem udeležiti. Imam lepe spomine na praznovanje Marije Pomočnice v maju. Res lepa in nepozabna doživetja, celo noč smo prepevali in molili v cerkvi, to se ne pozabi kar tako, pa tudi pri lurški votlini so bila lepa srečanja. Ostali so spomini in zanje sem zelo hvaležna. V mislih sem z vami, zelo se trudite za obnovo Rakovnika. Z Marijino pomočjo se da veliko doseči, ona vam pomaga pri vsakem napredku, saj ve, da je za njeno slavo. Lep je napis nad glavnimi vrati, ki ga v mislih večkrat preberem: »O Marija, Pomočnica bila si in boš nam ti.« *Marija*

HVALA MARIJI POMOČNICI

Po Božji milosti in dobroti mi je še dano toliko zdravja in moči, da vam lahko osebno voščim za letošnje velikonočne praznike. Obenem vam pošiljam dar za vaše nujne potrebe. Pošiljam predvsem iz hvaležnosti do Marije Pomočnice, ki sem se ji pred leti zaobljubila in bila tudi uslišana ... Zahvaljujem se vam za vaše molitve in svete maše ob sobotah. Prosim Vsemogočnega, naj po vstalem Zveličarju obilno blagoslovi vaše delo pri vzgoji mladega rodu, da bo sveta Cerkev na Slovenskem imela goreče in globoko verne kristjane, naša domovina pa poštene in zavedne državljane.

Ljudmila

LJUBEZEN NE UMRE

Ljubezen ... je odgovor na vsa vprašanja. Izkusiti Ljubezen je enkratno, čudovito in nepozabno doživetje, toda kdor izkusi njeno lepoto, ne more

mimo tega, da ne bi okusil tudi njene bolečine, strahu in žalosti, mnogokrat tudi trpljenja. Toda v pravi ljubezni je vedno treba trpeti ... Ljubiti in nič pričakovati; dajati, ne da bi ob tem mislili na povračilo; to je umetnost vseh umetnosti. Nesebična, brezpogojna ljubezen. Težka, dokler se je ne naučiš! Vse dobro izhaja iz ljubezni. Zaradi nje se tudi jaz trudim biti boljši človek. Zaradi nje lahko postanem boljši človek! Ljubezen nas dela popolnejše in plemenitejše! Tako kot tiste, ki to ljubezen prejemajo ...

Gospod, ti si prav v ljubezni videl smisel vsega. V meni si pustil svojo ljubezen in z njo sebe samega. Hvala ti zanjo in za vse dobro, kar je prišlo iz nje. Ljubezen je namreč tista, ki ima največjo vrednost, je edina brezčasna, večna, a kljub temu ne izgublja svoje vrednosti. Ljubezen nikoli ne mine!

Jožica

MILOSTNI KIP MARIJE POMOČNICE 100 LET NA RAKOVNIKU

■ 18. maj (nedelja): Z MARIJO V MOLITVI ROŽNEGA VENCA

15.00 romarska sv. maša, ki jo bo vodil frančiškan **p. dr. Leopold Grčar**. Pri maši se bomo spomnili sv. M. D. Mazzarello, soustanoviteljice sester HMP, ki bodo oblikovale bogoslužje, pri maši sodeluje skupina **Cantamus** iz Šentruperta na Dolenjskem

POMLADANSKI ROMARSKI SHOD

■ 24. maj (sobota): PRAZNIK MARIJE POMOČNICE: MOLITVENI DAN, VIGILIJA

Sv. maše bodo: ob 7.00, 8.00, 11.00 in 20.00.

Ob 9.00 se začne molitveni dan za duhovne poklice (molitev pred Najsvetejšim, priložnost za spoved). Pri sv. maši ob 11.00, ki jo bo vodil salezijski inšpektor **Lojze Dobravec**, bosta salezijska bogoslovca prejela službo mašnega pomočnika. S petjem bo sodeloval cerkveni otroški zbor **Mladi škrjančki** iz Šenčurja.

Ob 20.00 ob sv. maša – vigilijska – pri lurški kapelici, ki jo bo vodil jezuitski provincial **p. Janez Poljanšek**. Pri maši bo sodelovala vokalno-instrumentalna skupina **Metulji** z Rakovnika. Po maši bo procesija z lučkami v cerkev in bedenje v molitvi ob Mariji vso noč.

■ 25. maj (nedelja): SLOVESNOST OB 100-LETNICI KIPA MARIJE POMOČNICE

Sv. maše bodo: ob 5.00, 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 15.00 in 18.30.

Ob 15.00 bo **osrednja slovesnost** s sv. mašo, ki jo bo vodil beograjski nadškof in metropolit **msgr. Stanislav Hočevar**: procesija s kipom Marije Pomočnice k lurški votlini med prepevanjem Marijinih litanij, tam maša, potem procesija nazaj v cerkev in evharistični blagoslov. Pri maši bodo skupaj prepevali **pevske zbori župnij Rakovnik, Kodeljevo in Maribor- sv. Janez Bosko** ob spremljavi **simfoničnega orkestra Domžale-Kamnik**. Vabljeni.

Mariji v zahvalo, nam v spodbudo

ZA OSNOVNOŠOLCE IN MLADINO

BLED, MARIJIN DOM

- 24.–29. junij Počitniški teden za otroke 3.–7. razreda
30.6.–5. julij Počitniški teden za otroke 3.–7. razreda
7.–12. julij Počitniški teden za 8. razred in srednješolce
Informacije in prijave: s. Majda Pangeršič

GORNJI TRG V LJUBLJANI

- 7.–12. julij Gospodinjski tečaj za dekleta od 16. leta dalje
Informacije in prijave: s. Milena Derlink

KOPRIVNIK

- 20.–26. julij teden duhovnosti za mlade od 18 let naprej
Informacije in prijave: Miran Sajovic

RAKOVNIK, VERZEJ: ČARNO JEZERO, ČARNA MURA

7. junij, sobota Rakovnik, Čarno jezero. Začetek ob 9.00, sklep ob 16.00.
14. junij, sobota Verzej, Čarna Mura. Začetek ob 9.00 uri, sklep ob 17.00.
Informacije: Rakovnik – F. Brečko, Verzej – J. Krnc

SV. PRIMOŽ NA POHORJU

- 26.–29. junij Počitniški teden za mlade
29.6.–4. julij Počitniški teden za osnovnošolske otroke
6.–11. julij Počitniški teden za osnovnošolske otroke
Informacije in prijave: s. Brigita Zelič

USKOVNIŠKI TEDNI

- 20.–26. julij prvi teden, za srednješolce in študente
27.7.–2. avgust drugi teden, za srednješolce in študente
3.–9. avgust tretji teden, za srednješolce in študente
Informacije in prijave: Jože Vidic in Marko Košnik

VERZEJ

- 6.–9. julij duhovne vaje za za ministrante 4.–8. razreda
13.–16. julija duh. vaje za ministrantke in druga dekleta 4.–8. raz.
Začetek v nedeljo ob 17.00, sklep v sredo s kosilom.
Informacija in prijave: Janez Krnc in Ivan Turk

ŽELIMLJE

- 25.–28. junij duhovne vaje za fante in dekleta 4.–6. razreda
29.6.–2. julij duhovne vaje za fante in dekleta 7. in 8. razreda
3.–6. julij duhovne vaje za ministrante
7.–10. julij duhovne vaje za srednješolce
11.–14. julij duhovne vaje za fante in dekleta od 4.–8. razreda
Informacija in prijave: Peter Pučnik

INFORMACIJE IN PRIJAVE

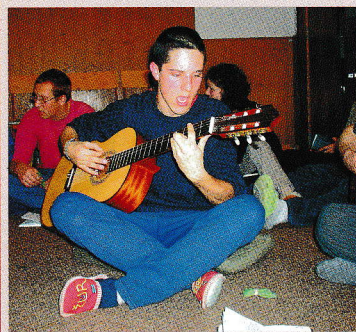
- Franc BREČKO, Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 01/427.1419, gsm 031/358.021, e-mail: franc.brecko@salve.si
- s. Milena DERLINK, Gornji trg 21, Ljubljana; 01/425.9204, gsm 031/417.189
- Janez KRNC, Marijanišče, 9241 Verzej; tel. 02/588.9060, gsm 041/357.640, e-mail: zjs.oe-mavrica@guest.arnes.si
- s. Majda PANGERŠIČ, Partizanska 6, Bled; 04/574.1075; e-mail: pmajda@volja.net
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica; tel. 01/470.2123, gsm 040/360.729 e-mail: peter.pucnik@guest.arnes.si
- Miran SAJOVIC, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 01/427.3028, gsm 041/855.351, e-mail: miran.sajovic@salve.si
- Ivan TURK, Ul. br. in enotn. 1, Marijanišče, 9241 Verzej, tel. 02/588.9060, gsm 031/358.018
- Jože VIDIC, Tabor 29, 1380 Cerknica; tel. 01/709.6880, gsm 040/352.102 (Košnik), e-mail: marko.kosnik@siol.net
- s. Brigita ZELIČ, Vorančeva 19, 2360 Radlje ob Dravi, tel. 02/8871.495, gsm 031/645.939

DUH. VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

- 10.–12. julij KUREŠČEK
17.–19. julij VERZEJ

Začetek v četrtek ob 18.00 s sveto mašo, zaključek v soboto s kosilom.
Informacije in prijave: Janez Krnc in Ivan Turk

SOBE ZA ŠTUDENTE

V Ljubljani na Kodeljevem nudimo z novim šolskim letom sobe za študente (fante).

Svoje zanimanje lahko pošljete po e-pošti na naslov: kodeljevo@cerkev.net

Don Bosko je 1. novembra 1851 prišel v svoj kraj, Castelnuovo d'Asti. Pozno popoldne bi moral imeti v cerkvi pridigo o rajnih.

Med ministranti je bil fant, ki ga je pospremil na prižnico in ga ves čas pridige pazljivo gledal. Ko sta se vrnila v zakristijo, je don Bosko opazil, da ga še vedno tiho gleda.

Poklical ga je: »Zdi se mi, da mi imaš nekaj povedati, kajne?«

»Da, gospod. Rad bi šel z vami v Turin, da bi študiral za duhovnika.«

»Dobro. Povej mami, naj pride po večerji v župnikovo hišo.«

Fant se je pisal Janez Cagliero, bil je sirota brez očeta. Mama je po večerji prišla z Janezom: »Torej,« se je pošalil don Bosko, »je res, Tereza, da mi hočete prodati svojega sina?«

»O ne!« smeje se odvrne žena. »Pri nas prodajamo samo teličke. Otroke podarjamo.«

»Še boljše. Pripravite mu nekaj perila, jutri gre z menoj.«

Drugega dne obzori je bil Janez Cagliero v cerkvi. Ministriral je don Bosku, z njim zajtrkoval, poljubil mamo in s culo v roki nestrpno rekel: »Torej, don Bosko, greva?«

SPANJE V KOŠARI ZA KRUH

Dolgo pot sta naredila peš. Janez je pot naredil skoraj dvakrat. Medtem ko se je pogovarjal z don Boskom, je zdaj teklen naprej za metulji, zdaj preskakoval jarke.

Cagliero se spominja: »Don Bosko mi je na tistem potovanju zastavil tisoč vprašanj in dal sem mu tisoč odgovorov. Od tedaj nisem imel zanj nobene skrivnosti več. Ko je poslušal moje neugnanosti, mi je smeje se rekel, da se bom moral poboljšati. Končno sva prišla v Turin.

Pri nas prodajamo samo teličke

Maja Kastello

Bilo je zvečer 2. novembra. Bila sva utrujena. Don Bosko me je predstavil mami Marjeti, rekoč: 'Mama, pripeljal sem vam fanta iz Castelnuova.'

Marjeta mu odvrne: 'O seveda, ne delaš drugega, kakor da iščeš fante, jaz pa ne vem, kam naj jih denem.'

'Ta je tako majhen,' se je pošalil don Bosko, 'da ga bomo dali spat v košaro za kruh. Z vrvo ga potegnemo gor pod tram kakor ptičnico za kanarčke.'

Mama Marjeta se je zasmejala in mi poiskala mesto. Res ni bilo niti enega kota prostega, zato sem moral tisto noč prespati pri postelnem vznožju nekega vrstnika.

Naslednjega dne sem videl, kakšno uboštvo je v hiši ... V vsem smo imeli skupno življenje. Bolj kakor v kakem zavodu smo se čutili v družini pod vods-

tvom očeta, ki nas je imel rad in mu je bilo za naše duhovno in gmotno dobro. Don Bosko nam je stregel pri mizi, pomagal nam je urejati spalnico, popravljal nam je obleko in opravljal vsa druga dela.«

Don Bosko je Cagliero dooločil za 'asistenta' Mihaela Rua, ki naj pazi, da nobeden ne bo manjkal pri pouku. Redkokdaj se je Mihi posrečilo, da je obrzdal Cagliera. Komaj so bili zunaj oratorija, že je Janez spremenil pot, v teku prispel na Porta Palazzo in se ves prevzet ustavljal pred glumači in barakami. Potem se je spet pognal v tek k pouku. Ko so prišli drugi, je bil on že pri vratih, prepoten, a srečen.

Miha ga je gledal postrani: »Zakaj ne greš z nami?«

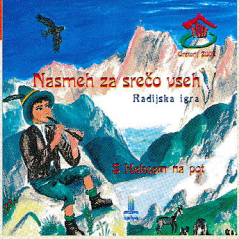
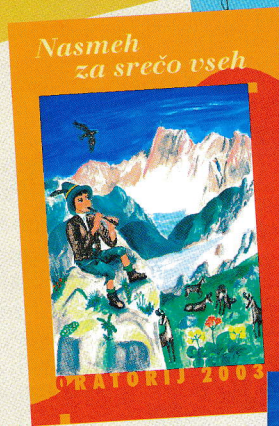
»Ker grem raje po drugi poti, kaj je narobe?«

»Ubogati moraš.«

»Kaj ne ubogam? Moram iti v šolo in grem. Moram biti točen in sem. Kaj ti mar, če rad gledam glumače!«

Janez Cagliero je postal prvi salezijanski škof in kardinal. Poleg Rua je postal eden izmed najpomembnejših stebrov salezijanske družbe. Po značaju pa sta ostala oba, Rua in Cagliero, popolnoma različna: Miha priden, stanoviten, premišljujoč; Janez pa odprt, navdušen, prekipevajoč. Oba pa pripravljena, da se za don Boska poženetata v ogenj.

T. Bosco, Za vas živim, Ljubljana (Salve) 2001, str.: 157s.

Jožica Žukovec
ŽIVETI JE LEPO
Šmarnice za otroke

Letošnje zgodbe so utrinki iz življenja slovenske družine, ki se aktivno vključuje v življenje župnije in skuša uresničiti sklepe sinode **Izberi življenje**. Vsakdanji dogodki in nenehna vprašanja otrok, ki so samo na prvi pogled preprosta, jim pomagajo iskati korenine vere in zadovoljnega, notranje izpolnjenega življenja.

Gena: 1.300 SIT.

ORATORIJ 2003
NASMEH ZA SREČO VSEH

Kekec je zelo priljubljen. Otroci ga poznajo s filmov. V njegovih dogodivščinah odkrivamo veliko zanimivega, sporočilnega, vzgojnega. Zato bo letos Kekec v šestih zgodbah, ki so tudi posnete na zgoščenki, kratkočasil udeležence počitniških oratorijev.

Cena knjige: 2.500 SIT.
Zvezek z risbami: 700 SIT.
Zgoščenka z radijsko igro: 2.000 SIT.

TEBI, PRIJATELJ
Zgoščenka pevske skupine
Sončni žarek

Skupino *Sončni žarek* sestavljajo otroci – udeleženci duhovnih vaj, ki potekajo pri salezijancih v Želimljem. Nekateri jih že poznate po prvi zgoščenki *Ko vstaja sonce*. Na dveh pevskih vikendih je nastala nova zgoščenka, ki je dober pripomoček za verouk, oratorijska srečanja in duhovna druženja, je pa tudi iskano gradivo za otroške pevske zборе. Pripravljen je tudi zvezek z notami in besedilom pesmi.

Gena zgoščenke: 2.500 SIT.
Zvezek z notami: 500 SIT.

info@salve.si

www.salve.si

priprava za tisk • založba • video • trgovina

trgovina je odprta:	• vsak delovni dan	8.00 - 16.00
	• ob sobotah	8.30 - 12.30
	• ob romarskih shodih	13.00 - 17.30

tel.: 01 427 73 10 • Rakovniška 6 • 1000 Ljubljana